

Warszawa, dnia 13.07.2015 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-OAII.4200.1.2015.ew.35

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2, art. 127 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. 2013.267 j.t.), dalej *kpa*, oraz art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. 2013.1235 j.t.), dalej *ustawy oos*, po rozpatrzeniu odwołań: Piotra Króla, Krzysztofa Krawczyka, Doroty Porzucek, działającej przez pełnomocnika radcę prawnego Michała Adamiaka, Grzegorza Marynki, Moniki Marynki, Anny Jawor, Artura Jawora, Jolanty Kardas, Rafała Saskiego, Andrzeja Śliwy, Joanny Malinowskiej, Tomasza Pyci, Andrzeja Sokołowskiego, Izabeli Ligawiec, Stanisławy Podstawy, Krzysztofa Patrzałka, Adama Włodarczyka, Krzysztofa Wilka, Grażyny Borkowskiej, Józefa Borkowskiego, Krystyny Krupy, Edyty Włodarczyk, Artura Bętkowskiego oraz Artura Borkowskiego, od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 15 stycznia 2015 r., znak: OO.4200.3.2014.ASu, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *budowie drogi ekspresowej S-7 na odcinku Moczydło – Szczepanowice – Widoma – Zastów – Kraków (Ptaszyckiego/Igołomska) w wariantcie III z przejściem obiektem inżynierskim nad schronem amunicyjnym przy ul. Łowińskiego w Krakowie oraz rozwiązaniem kolizji z al. Solidarności w Krakowie według wariantu 1,*

1. uchylam pkt I.1.2.2 ww. decyzji w brzmieniu:

„Materiał wykorzystany do zasypania fragmentu zbiornika w Zesławicach nie może zawierać substancji powodujących zanieczyszczenie wód w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego.”

i w tym zakresie orzekam:

„Materiał wykorzystany do zasypania fragmentu zbiornika w Zesławicach nie może zawierać substancji powodujących zanieczyszczenia wód w szczególności substancji

szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego. Zasypanie fragmentu zbiornika należy wykonać pod kontrolą prowadzącego nadzór herpetologa.”

2. uchylam pkt I.1.2.18 ww. decyzji w brzmieniu:

„Wycinkę drzew i krzewów oraz trzcinowisk należy wykonać poza okresem lęgowym ptaków, tj. poza okresem od 1 marca do 15 sierpnia. Dopuszcza się wycinkę drzew, krzewów i trzcinowisk w tym okresie, pod warunkiem, że bezpośrednio przed przystąpieniem do tych prac ornitolog sprawdzi czy w obrębie drzew i krzewów oraz w płatach trzcinowisk przeznaczonych do usunięcia nie znajdują się gniazda ptaków. W przypadku stwierdzenia obecności gniazd ptaków podlegających ochronie niezbędne będzie uzyskanie zgody organu, o którym mowa w art. 56 ustawy o ochronie przyrody na wykonanie czynności zakazanych w stosunku do gatunków podlegających ochronie. Dopiero po uzyskaniu tej zgody będzie można przystąpić do wycinki drzew, krzewów i trzcinowisk.”

i w tym zakresie orzekam:

„Wycinkę drzew i krzewów należy wykonać poza okresem lęgowym ptaków, tj. poza okresem od 1 marca do 15 sierpnia, zaś wycinkę trzcinowisk poza okresem od 1 marca do 15 września.”

3. uchylam pkt I.1.2.19 ww. decyzji w brzmieniu:

„W przypadku konieczności wycinki drzew o średnicy powyżej 60 cm, z ubytkiem kominowym specjalista – entomolog powinien dokonać oceny pod kątem zasiedlenia ich przez chronione gatunki owadów. W przypadku stwierdzenia tych gatunków powinien określić sposób postępowania z drewnem będącym siedliskiem występowania chronionego gatunku.”

i w tym zakresie orzekam:

„W przypadku konieczności wycinki drzew dziuplastych, o średnicy powyżej 30 cm, specjalista – entomolog powinien dokonać oceny pod kątem zasiedlenia ich przez pachnicę dębową. W przypadku stwierdzenia tego gatunku powinien określić sposób postępowania z drewnem będącym siedliskiem występowania chronionego gatunku.”

4. uchylam pkt I.1.2.20 ww. decyzji w brzmieniu:

„Przed przystąpieniem do prac budowlanych teren należy skontrolować pod kątem występowania płazów. Siedliska masowego występowania płazów należy odgrodzić od terenu budowy płotkami herpetologicznymi, zakopanymi 5 – 10 cm w grunt i wystającymi nad ziemię 40 cm, w górnej części wywiniętymi na zewnątrz terenu inwestycji pasem o szerokości od 5 do 10 cm.”

i w tym zakresie orzekam:

„Przed przystąpieniem do prac budowlanych teren powinien zostać skontrolowany pod kątem występowania płazów przez prowadzącego nadzór przyrodniczy herpetologa. Place budowy w sąsiedztwie siedlisk stanowiących potencjalne miejsca występowania batrachofauny (takich jak: ciekki wodne, zbiorniki wodne, rozlewiska, niewielkie oczka wodne itp.) oraz miejsc migracji płazów wskazanych przez herpetologa należy ogrodzić metalową siatką o oczkach nie większych niż 5 x 5 mm lub folią polimerową lub geotkaniną lub geowłókniną, o wysokości min. 60 cm ponad powierzchnię terenu, zakopaną na głębokość 30 cm. Ogrodzenie należy wyposażyć w tzw. przewieszkę, tj. odgięcie (min. 5 cm) materiału w górnej części na zewnątrz placu robót.”

5. uchylam pkt I.1.2.25 ww. decyzji w brzmieniu:

„Przed rozpoczęciem prac budowlanych chronione gatunki roślin, należące do grupy roślin rzadkich lub zagrożonych, rosnące na terenie budowy należy przenieść w okresie wiosennym (najpóźniej do 30 czerwca) lub późną jesienią na siedliska zastępcze, odpowiednie dla tych roślin, położone poza terenem budowy.”

i w tym zakresie orzekam:

„Przed rozpoczęciem prac budowlanych chronione gatunki roślin, należące do grupy roślin rzadkich lub zagrożonych, rosnące na terenie budowy należy przenieść w okresie wiosennym (najpóźniej do 30 czerwca) lub późną jesienią na siedliska zastępcze, odpowiednie dla tych roślin, położone poza terenem budowy. Działania te wykonać pod kierunkiem i w oparciu o zalecenia fitosocjologa z nadzoru przyrodniczego.”

6. uchylam pkt I.1.3.1 ww. decyzji w brzmieniu:

„Wody opadowe i roztopowe z projektowanej drogi ekspresowej, w tym z obiektów mostowych, winny być odprowadzane do odbiorników uszczelnionymi rowami lub zamkniętymi systemami kanalizacyjnymi.”

i w tym zakresie orzekam:

„Wody opadowe i roztopowe z projektowanej drogi ekspresowej, w tym z obiektów mostowych, winny być odprowadzane do odbiorników uszczelnionymi rowami lub zamkniętymi systemami kanalizacyjnymi. Odbiornikami wód opadowych i roztopowych z projektowanej drogi będą: rzeki – Nidzica, Szreniawa i Dłubnia, istniejące cieki bez nazwy, rowy terenowe oraz rowy drogowe, krzyżujące się z projektowaną drogą ekspresową lub znajdujące się w jej pobliżu, a na odcinkach, gdzie brak jest potencjalnych odbiorników wody opadowe, odprowadzane będą do projektowanych w km 604+400 po lewej stronie drogi, km 631+700 po prawej stronie drogi oraz w km 637+520 po lewej stronie drogi, zbiorników chłonno-odparowujących.”

7. uchylam pkt I.1.3.3 ww. decyzji w brzmieniu:

„W celu wyrównania odpływu wód opadowych do odbiorników podczas ulewnych deszczy, należy zrealizować zbiorniki retencyjne, które poprzez czasowe przetrzymanie zabezpieczą będą przed nadmierną ilością wód opadowych napływających z nawierzchni projektowanej drogi ekspresowej.”

i w tym zakresie orzekam:

„W celu wyrównania odpływu wód opadowych do odbiorników podczas ulewnych deszczy, należy zrealizować zbiorniki retencyjne, które poprzez czasowe przetrzymanie zabezpieczą będą przed nadmierną ilością wód opadowych napływających z nawierzchni projektowanej drogi ekspresowej. Zbiorniki retencyjne należy wybudować w następującej lokalizacji: km 608+580 strona prawa drogi, km 610+850 strona prawa drogi, km 615+900 strona lewa drogi, km 618+490 strona lewa drogi, km 620+020 strona lewa drogi, km 622+620 strona prawa drogi, km 627+700 strona prawa drogi, km 634+100 strona lewa drogi, km 642+350 strona prawa drogi, km 656+880 strona prawa drogi.”

8. uchylam pkt I.1.3.9 ww. decyzji w brzmieniu:

„Nowe koryta przekładanych cieków (Szreniawy, Dłubni i Baranówki) winny posiadać parametry maksymalnie zbliżone do koryta naturalnego na przekładanych odcinkach, a zasypywanie dotychczasowego koryta może nastąpić po zrealizowaniu nowego fragmentu koryta i wprowadzeniu do niego wody.”

i w tym zakresie orzekam:

„Prace polegające na odcinkowym przekładaniu cieków (Szreniawy, Dłubni i Baranówki), prowadzić w następujący sposób, w kolejności i terminie:

- a) wykonanie nowego odcinka koryta o parametrach maksymalnie zbliżonych do koryta naturalnego na przekładanych odcinkach;
- b) włączenie nowopowstałego odcinka do naturalnego koryta ciek;
- c) odcięcie „starego” fragmentu koryta (w pierwszej kolejności od strony górnego odcinka ciek) poprzez zastosowanie przegrody ziemno-gruntowej, z zachowaniem ciągłości przepływu wody w nowopowstałym odcinku koryta ciek;
- d) przeszukanie fragmentu „starego” odcinka przez nadzór ichtologiczny i herpetologiczny, odłowienie zwierząt i następne przeniesienie ich do odpowiednich danemu gatunkowi siedlisk (najlepiej do odcinka ciek położonego poniżej fragmentu objętego pracami);
- e) stopniowe obniżanie lustra wody w starym korycie (przy ciągłym odławianiu zwierząt), następnie penetracja dna przez nadzór przyrodniczy, w szczególności ichtiologa i herpetologa, celem odłowienia zwierząt zagrzebanych w mule; w przypadku konieczności zastosowania w celu obniżania poziomu wody pomp ssących należy zabezpieczyć ich wlot (na końcówkę węża zamontować konstrukcję przypominającą kosz ze szczelnej siatki, o oczkach mniejszych niż 5 mm, która będzie umieszczona ok. 20-30 cm od otworu węża); ponadto przed ostateczną likwidacją części koryta, bezpośrednio po odłowieniu zwierząt należy kilkakrotnie (głównie wieczorem i w godzinach nocnych - czyli okresie ich wzmożonej aktywności) spenetrować teren przeznaczony do likwidacji oraz jego sąsiedztwo i odłowić napotkane osobniki - jeżeli podczas kontroli prowadzonych w ok. 24-godzinnych odstępach czasu (zwłaszcza w dniach ciepłych) obecność płazów nie zostanie stwierdzona, można przystąpić do planowanej likwidacji odciętego odcinka;
- f) zasypanie części przeznaczonej do likwidacji jednostronnym frontem roboczym;

g) prace związane z przekładaniem odcinków cieków oraz ich likwidacją, wykonać w okresie od 1 września do 15 października (z uwagi na ochronę płazów oraz ryb); wykonanie prac związanych z budową nowego odcinka koryta, nieingerujących w strukturę przekładanego cieku oraz stosunki wodne, dopuszczalne jest również poza ww. terminem.”

9. uchylam pkt I.1.3.16 ww. decyzji w brzmieniu:

„Pomiędzy ekranami akustycznymi zachodzącymi na siebie (projektowanymi na tzw. „zakładkę”), położonymi w różnej odległości od osi jezdni należy umieścić siatkę o wysokości 250 cm ze stopniowo zmniejszającymi się ku dołowi wielkościami oczek siatki.”

i w tym zakresie orzekam:

„Pomiędzy ekranami akustycznymi zachodzącymi na siebie (projektowanymi na tzw. „zakładkę”), położonymi w różnej odległości od osi jezdni, należy umieścić siatkę o wymiarach wskazanych w punkcie I.1.3.40, za wyjątkiem miejsc, gdzie realizacja ekranów na tzw. zakładkę związana jest z przejściem lub przejazdem dla ludzi.”

10. uchylam pkt I.1.3.38 ww. decyzji w brzmieniu:

„W świetle przejść dla małych zwierząt, zintegrowanych z ciekim wodnym, po obu stronach cieku powinny znajdować się pasy terenu z ziemią mineralną nie węższe niż 0,5 m biorąc pod uwagę średni stan wód.”

i w tym zakresie orzekam:

„Dla przejść dla małych zwierząt i płazów, zespolonych z ciekim wodnym, dodatkowo należy po obu stronach cieku wodnego, w świetle przepustu, zachować pasy suchego terenu, położonego poza zasięgiem zalewów o szerokości łącznej równej podwójnej szerokości koryta, nie węższe niż 50 cm. Przy braku możliwości realizacji tego rozwiązania należy zastosować montaż do obu ścian przejść, podwieszanych betonowych półek o szerokości minimum 50 cm. Półki należy pokryć warstwą ziemi, poprowadzone mają być równoległe do podłoża i w sposób płynny łączyć się z otoczeniem wylotów przejść, bez konieczności wspinania się na nie zwierząt. Koryto cieku należy zlokalizować w centralnej części przejścia. Wszelkie prace związane z przedmiotowymi przejściami prowadzić pod kierunkiem i zgodnie ze wskazaniami herpetologa z nadzoru przyrodniczego.”

11. uchylam pkt I.1.3.39 ww. decyzji w brzmieniu:

„Dopuszcza się budowę przepustów ramowych (o profilu zamkniętym) na ciekach przeprowadzających niewielką ilość wód; w siedlisku występowania płazów takie przepusty powinny być wyposażone w półki dla płazów; półki mogą być wykonane z betonu, ale na ich powierzchni stale powinna się znajdować co najmniej 5 cm warstwa gleby mineralnej.”

i zakresie tego punktu orzekam:

„W celu zmniejszenia efektu bariery psychofizycznej należy zbudować osłony antyolśnieniowe w pobliżu wszystkich przejść dla dużych i średnich zwierząt oraz na każdym z przejść górnych. Osłony muszą być zlokalizowane powyżej wlotów przejść dolnych (możliwie blisko krawędzi jezdni) na długości 100 m od osi przejścia w obu kierunkach, oraz na całej długości przejść górnych wraz ze strefami najścia na długości 100 m. Zaleca się stosowanie konstrukcji drewnianych o wysokości zgodnej z wysokością ogrodzeń ochronnych (250 cm).”

12. uchylam pkt I.1.3.40 ww. decyzji w brzmieniu:

„Całą drogę z wyjątkiem przejść dla zwierząt oraz odcinków drogi z ekranami akustycznymi należy ogrodzić siatką metalową o wysokości 250 cm, ze zmienną wielkością oczek – zmniejszającą się ku dołowi. Siatka musi być zakopana pod powierzchnię ziemi na głębokość co najmniej 30 cm.”

i w tym zakresie orzekam:

„Na całej długości planowanej inwestycji po obu stronach, z wyjątkiem przejść dla zwierząt oraz odcinków drogi z ekranami akustycznymi należy zastosować ogrodzenia ochronne z siatki drucianej na metalowych słupkach, o wysokości 250 cm nad powierzchnią terenu, o następujących parametrach:

- od podłoża do wysokości minimum 60 cm wielkość oczek siatki nie może przekraczać wartości 0,5 cm;
- do wysokości 120 cm wielkość oczek siatki nie może być większa niż 5 x 15 cm;
- powyżej 120 cm wielkość oczek siatki nie może być większa niż 15 x 15 cm.

Ogrodzenie należy skonstruować w taki sposób, by naprowadzało zwierzęta na przejścia, łączyło się z nimi w sposób płynny i uniemożliwiający przedostanie się zwierząt na pas ruchu. Siatka musi być dodatkowo wkopana w ziemię na głębokość minimum 50 cm. Ogrodzenia ochronne należy prowadzić jako długie odcinki proste,

bez gwałtownych załamania (zalecanie jednorazowe załamania, nie większe niż 15°).
Rozstaw słupów nie powinien przekraczać 300 cm.”

13. uchylam pkt I.1.3.46 ww. decyzji w brzmieniu:

„W miejscach lokalizacji przejść dla małych zwierząt, wykorzystywanych również przez płazy, należy zamontować dodatkowe zabezpieczenia w postaci pełnych płyt lub siatek o średnicy oczek < 0,5 cm lub innego równoważnego rozwiązania o wysokości minimum 40 cm (nad powierzchnią gruntu). Płyty lub siatka lub inne równoważne rozwiązanie muszą posiadać krawędź o szerokości co najmniej 5 cm, odchyloną w kierunku „na zewnątrz” drogi. Płyty lub siatka lub inne równoważne rozwiązanie muszą być umieszczone w dolnej części ogrodzenia i zagłębione pod powierzchnię ziemi na głębokość co najmniej 10 cm.”

i w tym zakresie orzekam:

„W miejscach lokalizacji przejść dla małych zwierząt i płazów należy zamontować płotki naprowadzające. Płotki muszą być wykonane z prefabrykatów lub płyt o przekroju w kształcie zbliżonym do litery „C” lub siatki o średnicy oczek nie większej niż 0,5 cm. Płotki muszą mieć wysokość 60 cm ponad powierzchnię terenu oraz być zakopane na głębokość 30 cm. Na zakończeniach skrajnych ogrodzenia muszą posiadać dodatkowe zabezpieczenia w postaci załamania w kształcie litery „U” zwróconych w kierunku przepustu/przejścia. Ogrodzenia należy umieścić wzdłuż podstaw nasypów i szczelnie łączyć z wylotami przepustów. Długość płotków wynosić musi minimum 100 m od przepustu w obie strony. Montaż tych rozwiązań należy prowadzić zgodnie ze wskazaniem i pod kierunkiem herpetologa z nadzoru przyrodniczego.”

14. uchylam pkt I.1.3.49 ww. decyzji w brzmieniu:

„Inwestycja przez okres budowy powinna być nadzorowana przez zoologa i botanika. Do zadań nadzoru przyrodniczego powinno należeć w szczególności:

- a. skontrolowanie jeszcze przed rozpoczęciem robót ziemnych stanowisk występowania gatunków chronionych roślin i zwierząt wskazanych w Raporcie o oddziaływaniu na środowisko dla przedmiotowej inwestycji,
- b. weryfikacja zalecanych w ww. raporcie środków ochrony adekwatnie do aktualnych warunków środowiskowych,

- c. w przypadku odkrycia nowych stanowisk gatunków chronionych roślin, grzybów bądź zwierząt i zaistniałej wówczas konieczności przeniesienia bądź zniszczenia gatunków i/lub ich siedliska przygotowanie wniosku do GDOŚ lub RDOŚ o wydanie odpowiedniej derogacji,
- d. bezpośrednio przed wkroczeniem sprzętu budowlanego na dany teren budowy wykonanie kontroli tego terenu pod kątem obecności płazów i dopilnowanie zabezpieczenia placu budowy ogrodzeniami uniemożliwiającymi wejście płazów na teren budowy,
- e. kontrola obecności gatunków chronionych zwierząt, zwłaszcza płazów, na placu budowy w trakcie prowadzenia prac (szczególnie w obrębie przekładanych cieków) i w przypadku stwierdzenia takiego faktu – wyniesienie poza ogrodzenie w miejsce posiadające odpowiednie wymagania siedliskowe;
- f. dokładne sprawdzanie poprawności wykonywania urządzeń ochrony środowiska,
- g. kontrolowanie stanu zabezpieczeń terenu budowy,
- h. uczestniczenie w odbiorach wykonanych przejść dla zwierząt, ogrodzeń i innych obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska, a także nasadzeń roślinności.”

i w tym zakresie orzekam:

„Wszelkie prace związane z realizacją przedsięwzięcia należy wykonywać zgodnie z uwagami, zaleceniami i pod kierunkiem specjalistów z nadzoru przyrodniczego. Nadzór przyrodniczy obejmować ma w szczególności ornitologa, herpetologa, chiropterologa, entomologa, ichtiologa oraz fitosocjologa.”

15. uchylam pkt I.1.3.56 ww. decyzji w brzmieniu:

„Do przebudowy koryta cieków lub budowy nowego koryta należy w maksymalnym możliwym stopniu używać materiałów pochodzenia naturalnego (faszyna, drewno, kamień naturalny).”

i w tym zakresie orzekam:

„Wszelkie prace związane z regulacją koryta cieków lub budową nowego koryta należy prowadzić z użyciem materiałów naturalnych lub neutralnych dla środowiska (faszyna, drewno, kamień naturalny). Wykluczone jest stosowanie gabionów.”

16. uchylam pkt I.1.3.59 ww. decyzji w brzmieniu:

„Skarpy koryta cieką powinny mieć taki sam przekrój jak odcinek powyżej i poniżej miejsca, w którym nastąpi ingerencja związana z realizacją inwestycji. Rowy odwodnieniowe oraz brzegi zbiornika retencyjnego nie powinny mieć spadku większego niż 1:1,5, a w miejscach położonych w siedliskach licznego występowania płazów zaleca się, aby spadki nie były większe niż 1:2. W przypadku zbiorników retencyjnych zalecany spadek 1:2 powinien dotyczyć tylko skarpy od strony zewnętrznej od drogi ekspresowej.”

i w tym zakresie orzekam:

„Skarpy koryta cieką powinny mieć taki sam przekrój jak odcinek powyżej i poniżej miejsca, w którym nastąpi ingerencja związana z realizacją inwestycji. Rowy odwodnieniowe nie powinny mieć spadku większego niż 1:1,5, a w miejscach położonych w granicach siedlisk występowania płazów, wskazanych przez herpetologa, spadek nie może być większy niż 1:2. W przypadku, gdy rowy odwodnieniowe znajdują się w strefie przejścia dla zwierząt lub najścia na przejście, muszą być one skanalizowane (rurociąg) na długości obejmującej strefę przejścia i najścia na przejście oraz co najmniej 50 m od osi przejść dla małych zwierząt. Wszelkiego rodzaju inne elementy sieci odwodnieniowej (np. zbiorniki), należy lokalizować w odległości minimum 50 m od krawędzi przejść i stref najść na nie.”

17. uchylam pkt I.1.3.61 ww. decyzji w brzmieniu:

„Zbiorniki retencyjne (odkryte osadniki) powinny być szczelnie ogrodzone siatką, która uniemożliwi korzystanie ze zbiornika zwierzętom małym (w tym płazom), średnim i dużym.”

i w tym zakresie orzekam:

„Zbiorniki retencyjne (odkryte osadniki) powinny być szczelnie ogrodzone siatką, która uniemożliwi korzystanie ze zbiornika zwierzętom. Parametry siatki muszą być takie same, jak wskazane w punkcie I.1.3.40.”

18. w pozostałej części utrzymuję w mocy ww. decyzję.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 15 stycznia 2015 r., znak: OO.4200.3.2014.ASu, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie określił środowiskowe uwarunkowania dla realizacji przedsięwzięcia polegającego na *budowie drogi ekspresowej S-7 na odcinku Moczydło – Szczepanowice – Widoma – Zastów – Kraków (Ptaszyckiego/Igołomska) w wariantcie III z przejściem obiektem inżynierskim nad schronem amunicyjnym przy ul. Łowińskiego w Krakowie oraz rozwiązaniem kolizji z al. Solidarności w Krakowie według wariantu 1.*

Od ww. decyzji odwołania do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska za pośrednictwem organu pierwszej instancji w terminie ustawowym wnieśli: Piotr Król, Krzysztof Krawczyk, Dorota Porzucek, działająca przez pełnomocnika radcę prawnego Michała Adamiaka, Grzegorz Marynka, Monika Marynka, Anna Jawor, Artur Jawor, Jolanta Kardas, Rafał Saski, Andrzej Śliwa, Joanna Malinowska, Tomasz Pycia, Andrzej Sokołowski, Izabela Ligawiec, Stanisława Podstawa, Krzysztof Patrzalka, Adam Włodarczyk, Krzysztof Wilk, Grażyna Borkowska, Józef Borkowski, Krystyna Krupa, Edyta Włodarczyk, Artur Bętkowski oraz Artur Borkowski.

W złożonych odwołaniach Dorota Porzucek, reprezentowana przez radcę prawnego Michała Adamiaka oraz ww. mieszkańcy wsi Poradów wnoszą o uchylenie decyzji wydanej przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 15 stycznia 2015 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji lub alternatywnie o uchylenie ww. decyzji w części dotyczącej przebiegu planowanej trasy na odcinku od km 624+300 do km 627+500 (od skrzyżowania drogi ekspresowej z drogą powiatową 1211 K Miechów-Wymysłów do skrzyżowania z drogą powiatową 1205 K Wielki Dół-Sławice). Dodatkowo mieszkańcy wsi Poradów wnoszą o zobowiązanie inwestora do sporządzenia aneksu do raportu oos, eliminującego błędy oraz uwzględniającego problemy mieszkańców wsi Poradów, jak również o ponowne rozpatrzenie wniosków i protestów mieszkańców wsi Poradów. W złożonych środkach zaskarżenia odwołujący podnoszą następujące kwestie:

1. Naruszenie art. 6 *kpa* w związku z art. 107 § 1 *kpa* i art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret pierwsze oraz art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. a *ustawy oos*, poprzez rozstrzygnięcie sprawy na podstawie raportu oos przygotowanego w oparciu o nieobowiązujące w dniu wydania decyzji akty prawne, co świadczy o naruszeniu zasady praworządności. Skarżący wskazują, iż w raporcie oos w wykazie bibliografii wykorzystanej przy sporządzaniu tego dokumentu zostały wymienione akty prawne wraz z pełnymi przypisami, które straciły swoją moc i zostały zastąpione nowymi regulacjami. Na potwierdzenie swoich postulatów odwołujący wskazali na następujące nieścisłości:

- a. ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. Nr 27. poz. 96. z późn. zm.), która straciła moc z dniem 31 grudnia 2011 r. i od dnia 1 stycznia 2012 r. w tym zakresie obowiązuje ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. *Prawo geologiczne i górnicze* (t. jedn.: Dz. U. 2015 r. Nr 198);
- b. ustawa z dnia 11 maja 2001 r. *o opakowaniach i odpadach opakowaniowych* (Dz. U. 2001, Nr 63 poz. 638), która straciła moc z dniem 31 grudnia 2013 r. i od dnia 1 stycznia 2014 r. w tym zakresie obowiązuje ustawa z dnia 13 czerwca 2013 r. *o gospodarce opakowaniami i odpadach opakowaniowych* (Dz. U. Nr 888);
- c. ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199. poz. 1671 z późn. zm.), która straciła moc z dniem 31 grudnia 2011 r. i od dnia 1 stycznia 2012 r. w tym zakresie obowiązuje ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. *o przewozie towarów niebezpiecznych* (Dz. U. Nr 227, poz. 1367 z późn. zm.);
- d. rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 27 września 2001 r. *w sprawie katalogu odpadów* (Dz. U. 2001 r. Nr 112, poz. 1206), które zostało zastąpione rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. *w sprawie katalogu odpadów* (Dz. U. Nr 1923), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.;
- e. rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 24 lipca 2006 r. *w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzeniu ścieków do wód lub ziemi, oraz w sprawie substancji szkodliwych dla środowiska wodnego* (Dz. U. 2006 Nr 137, poz. 984 z późn. zm.), które straciło moc z dniem 31 grudnia 2014 r. zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 13 maja 2014 r. *o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 850);

W świetle podniesionego zarzutu odwołujący wskazują także, iż w raporcie oś podano niepoprawną nazwę ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. Zamiast ustawy *o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych*, wskazano ustawę *o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych*.

Skarżący stoją na stanowisku, iż „skoro analizę i wnioski oparto o nieobowiązujące przepisy, nie jest możliwa ocena dokonanego wyboru z punktu widzenia jego zgodności z przepisami obowiązującymi w dacie wydania skarżonej decyzji. Nie jest także możliwa instancyjna kontrola prawidłowości przesłanek wyboru takiego, a nie innego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska.”

2. Naruszenie art. 107 § 1 *kpa* w związku z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b *tiret* pierwsze *ustawy oś*, poprzez brak w decyzji informacji, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione ustalenia zawarte w raporcie oś. Odwołujący stoją na stanowisku, iż w zaskarżonej decyzji nie poddano wnikliwej analizie wpływu realizacji przedmiotowej inwestycji na wody podziemne i ujęcie wody we wsi Poradów. Skarżący

podkreślają, iż planowana trasa ekspresowa będzie praktycznie na całej długości przebiegać przez tereny Głównych Zbiorników Wód Podziemnych (dalej GZWP), dlatego też za niewystarczające należy uznać rozwiązania zaproponowane zarówno w raporcie o.o.s., jak i w decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r., w zakresie odprowadzania ścieków z projektowanej trasy S-7. Odwołujący podnoszą, iż „*ścieki deszczowe nawet po podczyszczeniu, dalej – zgodnie z obowiązującymi przepisami – są klasyfikowane jako ściek i jako taki nie mogą być odprowadzane do ziemi na terenie GZWP.*” Ponadto skarżący wskazują, iż istotną uciążliwością będzie odprowadzenia ścieków z jezdni i pasa drogowego na odcinku przejścia przez wieś Poradów, gdyż nie zaprojektowano w tym rejonie zbiornika chłonnego, umożliwiającego przyjęcie ścieków spływających z tego odcinka trasy. W konsekwencji odwołujący wywodzą, iż „*rozszczana w gruncie woda zanieczyszczi ujęcie wody pitnej znajdujące się we wsi Poradów. Poza tym nadmiar wody ze zbiornika (przyp. red. zlokalizowanego w km 627+700 w rejonie węzła Szczepanowice) przy ulewnych deszczach rozlewać się będzie po okolicznych polach lub zalewać przyległe drogi.*” Dodatkowo skarżący uważają, iż uzasadnienie zawarte w decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. w zakresie obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny jest niepełne i nie kładzie nacisku na powtórne zbadanie wpływu inwestycji na stosunki wodne w strefie oddziaływania przedmiotowej trasy S-7.

3. Naruszenie art. 7 *kpa* w związku z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a i c, pkt 4, pkt 5 lit. b, pkt. 6, pkt. 7 i pkt. 15 *ustawy o.o.s.*, świadczące o naruszeniu zasady prawdy obiektywnej poprzez:
 - oparcie charakterystyki całego przedsięwzięcia i warunków użytkowania terenu w fazie budowy i eksploatacji, analizy możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem, a także uzasadnienia wyboru wariantu najkorzystniejszego dla środowiska o mapy z ewidencji gruntów sporządzonych w latach 90, nieodzwierciedlające aktualnego stanu użytkowania terenu. Odwołujący podkreślają, iż bazowanie przez inwestora na starych mapach ewidencyjnych spowodowało, że organ pierwszej instancji nie był w stanie ocenić wpływu przedmiotowej inwestycji na mienie mieszkańców wsi Poradów (nieadekwatne do stanu istniejącego zestawienie ilościowe budynków przeznaczonych do wyburzenia w obrębie miejscowości Poradów), jak również na mienie innych podmiotów, w tym w szczególności operatorów sieci wodociągowych, gazowych i energetycznych.
 - oparcie opisu przewidywanych rodzajów i ilości zanieczyszczeń, wynikających z funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia, a także określenia przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów oraz przyjęcie uzasadnienia proponowanego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko na wadliwie przeprowadzonych analizach, m.in. w zakresie emisji hałasu z

planowanej trasy ekspresowej oraz kolizji projektowanej drogi S-7 z drogami lokalnymi oraz infrastrukturą techniczną w rejonie miejscowości Poradów. Skarżący wskazują, iż w raporcie oś brak jest danych dotyczących rozwiązań technicznych i gabarytów projektowanych obiektów mostowych, przejść dla zwierząt, przepustów i estakad, co w efekcie uniemożliwia ustalenie skali oddziaływania tych obiektów na środowisko, w szczególności w kontekście zgodności z zapisami uchwały Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 27 lutego 2012 r. nr XVIII/303/12, w sprawie wyznaczenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Wyżyny Miechowskiej.

- dokonanie niewystarczającego opisu przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodjęcia przedsięwzięcia.
 - bezzasadne powołanie się w uzasadnieniu decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. na uchwałę władz samorządowych Gminy Miechów rekomendującą do realizacji wariant III przebiegu planowanej trasy S-7, jako najbardziej korzystny z uwagi na uwarunkowania środowiskowe i techniczne, w sytuacji, gdy uchwały takiej nie było. Skarżący wskazują, iż co prawda Burmistrz Gminy Miechów zajął stanowisko w formie opinii, jednak dokument ten nie może wywoływać skutków prawnych odpowiednich dla uchwały rady gminy.
 - błędne ustalenie w zakresie uwzględnienia wariantu III przedmiotowej inwestycji w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Miechów, w sytuacji, gdy takiego dokumentu nie ma w obrocie prawnym. Odwołujący wyjaśniają, iż Gmina Miechów nie ma zatwierdzonego mpzp, a wzmianka o przebiegu planowanej trasy ekspresowej została zawarta jedynie w projekcie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Miechów, który nie ma jeszcze mocy prawnej.
 - oparcie decyzji na nierzetelnie sporządzonej inwentaryzacji przyrodniczej z lat 2007-2008 i uzupełnionej w latach 2011-2012 „(...) pod kątem zastosowanych metodyk do rozpoznania niektórych gatunków zwierząt np. bezkręgowców (nie zastosowano pułapek Barbera), a także rzetelności badań w sytuacji, gdy dla powszechnie występujących gatunków stwierdza się pojedyncze występowanie.”
4. Bezpodstawny wybór do realizacji wariantu III planowanej trasy ekspresowej, przebiegającego przez środek wsi Poradów i dzielącego tę miejscowość nasypem na kilka części. W ocenie skarżących zaprojektowany nasyp będzie stanowił barierę dla przeważających zachodnich wiatrów, co przyczyni się do braku przewietrzania tego rejonu trasy S-7 oraz spowoduje, że pył powstający w wyniku ruchu samochodowego będzie zwiewany na znaczne odległości. Ponadto podnoszą oni, iż emisja hałasu od planowanej trasy będzie negatywnie oddziaływać na komfort życia mieszkańców wsi Poradów. Odwołujący wskazują, iż znacznie bardziej korzystniejszym rozwiązaniem, zwłaszcza pod względem społecznym, byłoby poprowadzenie projektowanej drogi S-7 w wariantcie IIIA, który de facto został wykluczony przez inwestora z puli wariantów

możliwych do realizacji. W ocenie skarżących realizacja przedmiotowej trasy wg wariantu IIIA wiązałaby się z mniejszą ilością zabudowań do wyburzenia i przede wszystkim odsunięciem planowanej drogi od miejscowości Poradów. Odwołujący są oburzeni faktem, iż za główny powód odrzucenia wyboru wariantu IIIA, została, w ich ocenie, uznana opinia Nadleśnictwa Miechów z dnia 20 lipca 2007 r., w której zalecono zachowanie w stanie nienaruszonym kompleksu leśnego Gawroniec, a z którym to kompleksem kolidowałby ten wariant drogi ekspresowej. Skarżący zarzucają inwestorowi, iż ten nie wyjaśnił, jakie są uwarunkowania techniczne wykluczające do realizacji wariant IIIA, jak również wywodzą, iż aspekty, przemawiające na niekorzyść tego wariantu (budowa wysokiego nasypu w rejonie zjazdu z estakady na granicy wsi Poradów i Parkoszowice, głębokie wykopy przy przekroczeniu wapiennego wzgórza przed lasem Gawroniec, ingerencja w obszar Natura 2000 Poradów PLH120072, zbliżenie trasy S-7 do ujęcia wody pitnej Poradów) można zniwelować, wystarczy tylko „(...) *dobra wola i przekonanie, że Człowiek jest przed Naturą (...)*”.

W złożonych środkach zaskarżenia Krzysztof Krawczyk oraz Piotr Król wnoszą o:

5. korektę przebiegu planowanej drogi S-7 na wysokości nieruchomości stanowiących ich własność. Odwołujący nie zgadzają się na wyburzenie budynków i wywłaszczenie terenu pod projektowaną trasę szybkiego ruchu. Dodatkowo Piotr Król wskazuje, iż planowana droga będzie bardzo znacząco ingerować w walory przyrodnicze okolicy (Obszar Chronionego Krajobrazu Wyżyny Miechowskiej), a emisja zanieczyszczeń powietrza i hałasu będzie negatywnie oddziaływać na środowisko.

Organ odwoławczy, rozpatrując ponownie sprawę, oparł się na materiałach dołączonych przez inwestora do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz stosownych opiniach organów, wnioskach i informacjach przedstawionych przez strony postępowania, materiałach zebranych w wyniku procedury udziału społeczeństwa oraz wyjaśnieniach inwestora przedłożonych w trakcie postępowania odwoławczego przy piśmie z dnia 20 maja 2015 r., znak: O.KR.I-2.4110.1.2015.29-3.jk. Dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. Na podstawie zgromadzonej dokumentacji organ drugiej instancji dokonał analizy i oceny w zakresie wpływu przedmiotowej inwestycji na środowisko, zdrowie i warunki życia ludzi. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji oraz mając na uwadze, iż kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska uchylił pkt. I.1.2.2, I.1.2.18, I.1.2.19, I.1.2.20, I.1.2.25,

I.1.3.1, I.1.3.3, I.1.3.9, I.1.3.16, I.1.3.38, I.1.3.39, I.1.3.40, I.1.3.46, I.1.3.49, I.1.3.56, I.1.3.59 oraz I.1.3.61 decyzji wydanej przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie w dniu 15 stycznia 2015 r. i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy, natomiast w pozostałej części, po stwierdzeniu braku uchybień i naruszenia prawa, utrzymał ww. decyzję w mocy. W dalszej części przedmiotowej decyzji organ odwoławczy szczegółowo rozpatrzył i ustosunkował się do zarzutów stron.

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy uznał, iż zapis pkt. I.1.2.2 z sentencji zaskarżonej decyzji w zakresie możliwości zasypania fragmentu zbiornika w Zesławicach wymaga reformacji. Biorąc pod uwagę, iż zgodnie z wyjaśnieniami inwestora przedstawionymi w piśmie z dnia 20 maja 2015 r., znak: O.KR.I-2.4110.1.2015.29-3.jk, planowany do częściowego zasypania zbiornik w Zesławicach stanowi miejsce rozrodu płazów, niezbędne stało się nałożenie obowiązku prowadzenia prac pod kierunkiem i w oparciu o zalecenia herpetologa, co znalazło odzwierciedlenie w pkt. 1 sentencji niniejszej decyzji.

Analiza wskazała także na konieczność reformacji pkt. I.1.2.18 z sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r., w zakresie wyszczególnienia okresu, w trakcie którego nie jest dopuszczalne prowadzenie prac związanych z wycinką trzcinowisk. Wydłużenie okresu wyłączonego z wycinki z połowy sierpnia do połowy września wynika z konieczności usuwania trzcinowisk, a co za tym idzie oddziaływaniem na perkoza dwuczubego, zinwentaryzowanego w rejonie planowanej trasy S-7, który zakłada gniazda w strefie przybrzeżnej trzcin i wyprowadza legi nawet do połowy września. Ponadto, aby skutecznie zabezpieczyć ornitofaunę przed możliwością negatywnego wpływu planowanej wycinki na etapie budowy, wykreślono derogację od zakazu prowadzenia prac w okresie lęgowym ptaków. W ocenie organu odwoławczego poziom planowanej wycinki nie uzasadnia wprowadzenia odstępstwa od zakazu eliminacji zieleni w okresie lęgowym ptaków. Powyższe zostało ujęte w pkt. 2 przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze środowisko życia pachnicy dębowej, tj. fakt, iż gatunek ten może zasiedlać drzewa dziuplaste już o średnicy 30 cm, organ odwoławczy dokonał reformacji pkt. I.1.2.19 z sentencji zaskarżonej decyzji, wskazując, iż w przypadku konieczności wycinki drzew dziuplastych, o średnicy już powyżej 30 cm, a nie jak wskazał organ pierwszej instancji - 60 cm, specjalista – entomolog powinien dokonać oceny pod kątem zasiedlenia ich przez ten gatunek. Wprowadzana zmiana ma także na celu doprecyzowanie nałożonego warunku o wskazanie, iż ww. działania dotyczą konkretnego gatunku tj. pachnicy dębowej, co wynikało z dokumentacji sprawy, w tym także uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Dokonana reformacja znalazła odzwierciedlenie w pkt 3 sentencji niniejszej decyzji.

Dokonana w pkt 4 przedmiotowego rozstrzygnięcia modyfikacja zapisu I.1.2.20 z sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. ma na celu doprecyzowanie sposobu zabezpieczenia placów budowy w oparciu o konkretne materiały i ich parametry. Wskazano również wprost najcenniejsze miejsca na trasie przebiegu planowanej inwestycji, na których place budowy należy w przedmiotowy sposób przystosować, aby zapobiec przedostawaniu się tam zwierząt i ograniczyć ich ewentualną śmiertelność związaną z wtargnięciem na obszar prowadzenia prac. Zawarty w zaskarżonej decyzji zapis mówiący, iż „*siedliska masowego występowania płazów należy odgradzić od terenu budowy płotkami herpetologicznymi (...)*” należy uznać za zbyt ogólny i niewystarczający. Ponadto w punkcie tym został nałożony obowiązek prowadzenia prac związanych z niniejszym środkiem minimalizującym negatywne oddziaływanie dla płazów, pod kierunkiem i w oparciu o zalecenia herpetologa z nadzoru przyrodniczego.

W pkt 5 sentencji przedmiotowej decyzji, organ odwoławczy dokonał reformacji zapisu I.1.2.25 z rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, wskazując na konieczność objęcia nadzorem przyrodniczym prac polegających na przenoszeniu chronionych gatunków roślin, należących do grupy roślin rzadkich lub zagrożonych. W punkcie tym została także określona specjalizacja osoby wchodzącej w skład przedmiotowego nadzoru przyrodniczego.

Mając na uwadze, iż decyzja środowiskowa, jako indywidualny akt administracyjny, powinna określać obowiązki inwestora w sposób jednoznaczny i konkretny, tak, aby były one możliwe do egzekwowania, organ drugiej instancji dokonał reformacji warunków zawartych w pkt I.1.3.1 oraz w pkt I.1.3.3. zaskarżonego rozstrzygnięcia, w zakresie wskazania odbiorników wód opadowych i roztopowych z planowanej trasy S-7, jak również uszczegółowienia lokalizacji umiejscowienia zaprojektowanych przy analizowanej drodze szybkiego ruchu zbiorników chłonno-odparowujących oraz zbiorników retencyjnych. Dokonana w powyższym zakresie reformacja znalazła odzwierciedlenie w pkt 6 i 7 sentencji niniejszego rozstrzygnięcia. W tym miejscu podkreślić należy, iż kwestie związane z lokalizacją zbiorników chłonno-odparowujących oraz zbiorników retencyjnych przy analizowanej drodze szybkiego ruchu winny zostać ponownie zweryfikowane na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko, kiedy to inwestor będzie dysponował projektem budowlanym oraz szczegółowymi informacjami na temat technicznych aspektów realizacji przedsięwzięcia.

Reformacja warunku zawartego w pkt I.1.3.9 zaskarżonego rozstrzygnięcia, ma na celu uszczegółowienie sposobu prowadzenia prac związanych z przekładaniem cieków oraz ograniczenie terminu ich wykonywania. W treści zmodyfikowanego warunku określono sposób odcięcia „starego” koryta od reszty cieków wodnych. Ponadto wskazano konieczność dokonania lustracji cieków wodnych przez specjalistów, głównie z zakresu ichtiologii oraz herpetologii, w celu

poszukiwania organizmów wodnych w trakcie prowadzenia czynności związanych z przekładaniem cieków wodnych. Ponadto został wprowadzony zapis dotyczący sposobu zabezpieczania prac związanych z ewentualnym użyciem pomp ssących, co pozwoli na uniknięcie uśmiercenia organizmów wodnych żyjących w przekładanych ciekach, w trakcie zasysania wody. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w pkt 8 sentencji przedmiotowej decyzji.

W pkt 9 niniejszego rozstrzygnięcia organ drugiej instancji uszczegółowił warunek I.1.3.16 z sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r., wskazując dokładne parametry, jakie musi spełniać ogrodzenie zaprojektowane do realizacji pomiędzy ekranami akustycznymi zachodzącymi na siebie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż jeżeli na etapie projektu budowlanego stwierdzona zostanie konieczność zastosowania ekranów akustycznych na tzw. „zakładkę” z uwagi na potrzebę zapewnienia przejścia lub przejazdu dla ludzi, należy na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko zweryfikować powyższy warunek, wskazując konkretne miejsca, gdzie siatka nie będzie możliwa do zastosowania.

Modyfikacja zapisu zawartego w pkt I.1.3.38 rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, wprowadzona w pkt 10 sentencji niniejszej decyzji ma na celu doprecyzowanie kwestii związanej z przejściami dla małych zwierząt zespolonymi z ciekami wodnymi. Organ drugiej instancji wskazał, iż w przypadku przepustów zalewanych wodą, nawet czasowo, należy zastosować półki zbudowane z betonu, zamontowane z obu stron przejścia, pokryte warstwą gleby, a najście do nich nie może wiązać się z koniecznością wspinania się zwierząt. Ponadto organ odwoławczy wprowadził obowiązek sprawowania nad wszystkimi pracami kontroli herpetologa z nadzoru przyrodniczego. Wprowadzone zapisy mają na celu spowodowanie liczniejszego wykorzystania tych konstrukcji przez przedstawicieli fauny.

Z racji, iż obowiązek zawarty w pkt. I.1.3.39 zaskarżonego rozstrzygnięcia, dotyczący sposobu urządzenia przejść dla płazów, zespolonych z ciekami wodnym, został doprecyzowany w zreformowanym niniejszą decyzją pkt. I.1.3.38, zasadne było jego uchylenie. Organ drugiej instancji mając na uwadze, iż w decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. nie został zawarty żaden zapis obligujący inwestora do zamontowania osłon antyolśnieniowych w pobliżu przejść dla dużych i średnich zwierząt, wprowadził ten warunek w miejsce uchylonej powyżej kwestii, co znalazło odzwierciedlenie w pkt 11 przedmiotowego rozstrzygnięcia.

W pkt 12 sentencji niniejszej decyzji organ dokonał reformacji zapisu zawartego w pkt I.1.3.40 zaskarżonego rozstrzygnięcia, w zakresie doprecyzowania parametrów ogrodzeń ochronnych, zlokalizowanych na całej długości planowanej inwestycji po jej obu stronach, z wyjątkiem przejść dla zwierząt oraz odcinków drogi z ekranami akustycznymi. Potrzeba weryfikacji warunku związana jest z nieprecyzyjnym określeniem przez Regionalnego Dyrektora

Ochrony Środowiska w Krakowie wymagań w zakresie ogrodzenia drogi, chroniącego przed zderzeniami pojazdów ze zwierzętami. Błędne jest określenie organu pierwszej instancji wskazujące na zastosowanie „*zmiennej wielkości oczek – zmniejszającej się ku dołowi*”. Przed wszystkim nie jest wiadome, jaka będzie docelowa szerokość oczek siatki, a przez to może się okazać, że będzie ona zbyt duża przy powierzchni gruntu i niektóre zwierzęta (np. gryznie, płazy) będą przedostawać się na obszar drogi. W związku z powyższym konieczne było doprecyzowanie zapisu w tym zakresie. Zastosowanie ogrodzeń ochronnych o parametrach wskazanych w niniejszym punkcie, zapewni skuteczną barierę przed przedostaniem się wszystkich przedstawicieli fauny na planowaną trasę ekspresową. Organ drugiej instancji dokonał również zmiany głębokości, na którą należy wkopać siatkę w grunt. Przyjęta w decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie wartość 30 cm, uznana być musi za zbyt małą. Taka wielkość parametru powoduje, iż skutecznie przez takie zabezpieczenie przedostać (podkopać) się może np. lis (*Vulpes vulpes*). Dlatego też celem uniemożliwienia powyższego oraz właściwego zabezpieczenia drogi przed przedostaniem się na jej teren wszystkich gatunków zwierząt, wskazane jest zakopanie siatki na głębokość 50 cm.

Korekta zapisu zawartego w pkt I.1.3.46 zaskarżonego rozstrzygnięcia, a ujęta w pkt 13 sentencji niniejszej decyzji, ma na celu doprecyzowanie parametrów oraz sposobu wykonania i zainstalowania ogrodzeń naprowadzających do przejść dla małych zwierząt i płazów, gdyż zalecenia wskazane w tym zakresie przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie nie zapewniają skuteczności zaproponowanych działań minimalizujących. Ponadto organ odwoławczy uznał za konieczne prowadzenie prac związanych z niniejszym środkiem minimalizującym negatywne oddziaływanie dla płazów i małych zwierząt, pod kierunkiem i w oparciu o zalecenia herpetologa z nadzoru przyrodniczego.

W celu doprecyzowania specjalizacji, jakie muszą posiadać osoby wchodzące w skład nadzoru przyrodniczego, została dokonana reformacja pkt I.1.3.49 z sentencji zaskarżonej decyzji, ujęta w pkt 14 niniejszego rozstrzygnięcia. Organ odwoławczy uznał także, iż nie ma konieczności określania przykładowych zadań dla nadzoru przyrodniczego, gdyż specjaliści z poszczególnych dziedzin znają swoje kompetencje, jak również zadania te, wynikają z innych zapisów sentencji zaskarżonej decyzji. W rezultacie organ drugiej instancji usunął zapisy dotyczące ww. kwestii.

W pkt 15 sentencji niniejszej decyzji organ dokonał reformacji zapisu zawartego w pkt I.1.3.56 zaskarżonego rozstrzygnięcia wprowadzając nakaz stosowania przy prowadzeniu robót związanych z regulacją cieków wodnych lub budową nowego koryta, tylko i wyłącznie materiałów naturalnych lub neutralnych dla środowiska, wykluczając możliwość stosowania gabionów.

Zastosowany w decyzji organu pierwszej instancji zwrot „w maksymalnym możliwym stopniu używać materiałów pochodzenia naturalnego”, wskazywał na możliwość stosowania wszystkich rodzajów umocnień, w tym gabionów, co groziłoby przechodzącym zwierzętom poważnymi urazami.

Korekta warunku zawartego w pkt. I.1.3.59 sentencji zaskarżonego orzeczenia ma na celu odpowiednie i skuteczne zabezpieczenie sieci odwodnieniowej, w szczególności rowów odwadniających, aby nie stanowiła ona/one przeszkody, zarówno na samej konstrukcji przejścia dla zwierząt, jak również w strefie najścia na nie. Z warunku wykreślone zostały wskazania dotyczące działań minimalizujących w związku z realizacją zbiorników retencyjnych w miejscach występowania płazów, gdyż z punktu I.1.3.61 sentencji zaskarżonej decyzji, jak również z informacji przedstawionych w materiale dowodowym wynika, iż zbiorniki nie będą dostosowywane do pełnienia funkcji zbiorników rozrodczych dla płazów, a wręcz będą szczelnie grodzone siatką, która uniemożliwi korzystanie ze zbiorników zwierzętom. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w pkt 16 niniejszego rozstrzygnięcia.

W toku postępowania organ odwoławczy dokonał uszczegółowienia zapisu pkt I.1.3.61 sentencji zaskarżonej decyzji, w zakresie wskazania dokładnych parametrów, jakie musi spełniać ogrodzenie zbiorników retencyjnych, aby zapewnić skuteczną barierę przed przedostaniem się na ich teren wszystkich przedstawicieli fauny. Zapis ten został ujęty w punkcie 17 przedmiotowej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez odwołujących, tutejszy organ przedstawia następujące wyjaśnienia:

Ad.1.

W złożonych środkach zaskarżenia odwołujący podnoszą zarzut naruszenia art. 6 *kpa* w związku z art. 107 § 1 *kpa* i art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b tiret pierwsze oraz art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. a *ustawy ooś*, poprzez rozstrzygnięcie sprawy na podstawie raportu ooś przygotowanego w oparciu o nieobowiązujące w dniu wydania decyzji akty prawne, co w ich ocenie świadczy o naruszeniu zasady praworządności.

Odnosząc się do podniesionych kwestii na wstępie zasadnym jest przybliżenie istoty tzw. zasady praworządności, o której mowa w art. 6 *kpa*. Przepis ten określa zasadę praworządności stosowania prawa przez organy administracji publicznej. W tym ujęciu praworządność oznacza zgodność z normami (przepisami) prawa obowiązującego (J. Wróblewski, *Wartości a decyzje sądowe*, Ossolineum 1973, s. 65). Chodzi tu więc o zakres, w jakim normy prawne regulują procedurę podejmowania decyzji administracyjnej. Do norm tych należą w szczególności normy prawa

materialnego stosowane przez organ administracji publicznej (podstawa normatywna decyzji) i normy proceduralne regulujące poszczególne fazy postępowania (podstawa proceduralna decyzji). Z powyższego wynika zatem, że organ administracji publicznej, wydając w konkretnej sprawie decyzję administracyjną, jest obowiązany działać na podstawie i w granicach przepisów prawa materialnego i procesowego obowiązujących w dacie jej wydawania. Tylko tego rodzaju postępowanie może być uznane za legalne.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której organ pierwszej instancji wydając decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla trasy S-7 na odcinku Moczydło-Kraków, bazował na raporcie ooś, który zdaniem skarżących, został sporządzony w oparciu o nieobowiązujące w dniu wydania decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. akty prawne. Podniesiony przez skarżących postulat jest w ocenie organu odwoławczego nieadekwatny do charakteru wskazanego naruszenia. Należy mieć bowiem na uwadze, iż zaistnienie naruszenia dyspozycji art. 6 *kpa* w przedmiotowej sprawie byłoby uzasadnione jedynie w sytuacji wykazania przez skarżących, jakim konkretnie przepisom (zarówno prawa procesowego, jak i materialnego) uchybił organ pierwszej instancji wydając w dniu 15 stycznia 2015 r. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *budowie drogi ekspresowej S-7 na odcinku Moczydło – Szczepanowice – Widoma – Zastów – Kraków (Ptaszyckiego/Igotomska) w wariantcie III z przejściem obiektem inżynierskim nad schronem amunicyjnym przy ul. Łowińskiego w Krakowie oraz rozwiązaniem kolizji z al. Solidarności w Krakowie według wariantu 1*. Zarówno naruszenia takie, jak i skutki tych naruszeń nie zostały przez odwołujących wykazane w złożonych środkach zaskarżenia. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska badając zaskarżoną decyzję m.in. w zakresie legalności, nie stwierdził by organ pierwszej instancji wydał ją w oparciu o przepisy nieobowiązujące w dacie jej wydawania. W konsekwencji podniesiony w tym zakresie zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego należy także podkreślić, iż w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, do których została zaliczona przedmiotowa inwestycja, raport ooś jest przedkładany do właściwego organu wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W analizowanej sprawie został on przedłożony Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Krakowie wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w dniu 14 kwietnia 2014 r., tj. na 9 miesięcy przed wydaniem decyzji rozstrzygającej sprawę. W konsekwencji trudno wymagać, aby normy prawne wymienione w bibliografii, wykorzystane do jego sporządzenia, uwzględniały te akty prawne, które zostały wprowadzone po dacie jego przygotowania (mowa tu o dwóch rozporządzeniach wymienionych przez skarżących, a wyszczególnionych w zarzucie nr 1d i 1e).

Ponadto należy mieć na uwadze, iż „raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko ma charakter dokumentu prywatnego inwestora będącego dowodem w postępowaniu administracyjnym” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 marca 2009 r., sygn. akt II OSK 383/08), co oznacza, że to wnioskodawca w pełnym zakresie odpowiada za jego treść, poprawność i aktualność danych w nim zawartych. Dokument ten jest natomiast poddawany wnikliwej weryfikacji w toku prowadzonego przez właściwy organ administracji postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i w zależności od jego merytorycznej oceny, jest uzupełniany przez inwestora, bądź nie spełniając wymogu art. 66 *ustawy ooś*, stanowi podstawę do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji raport ooś, na skutek wezwania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie był uzupełniany, co świadczy, że dokument ten został dokładnie zweryfikowany przez kompetentny do tego organ ochrony środowiska. Powtórna analiza dokumentacji przedmiotowej sprawy na etapie postępowania odwoławczego nie wykazała, iż wymienione w wykazie bibliografii w raporcie ooś akty prawne, a wskazane przez skarżących jako nieobowiązujące (mowa tu o normach prawnych wymienionych w zarzutach 1a,b i c), wpłynęły w jakikolwiek sposób na merytoryczną zawartość materiału dowodowego.

Reasumując, należy stwierdzić, iż podniesione w tym punkcie zarzuty nie znajdują uzasadnienia w świetle przedmiotowej sprawy, jak również nie miały wpływu na dokonany w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wybór wariantu realizacyjnego planowanej trasy S-7.

Ad.2.

W zarzucie nr 2 odwołujący wskazują na naruszenie art. 107 § 1 *kpa* w związku z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. b *tiret* pierwsze *ustawy ooś*, poprzez brak w decyzji informacji w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione ustalenia zawarte w raporcie ooś, zwłaszcza dotyczące wpływu realizacji przedmiotowej inwestycji na wody podziemne i ujęcie wody we wsi Poradów.

Nawiązując do podniesionego w tym punkcie zarzutu, brak jest podstaw by przyznać rację skarżącym. Analiz treści decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. jednoznacznie wykazała, iż organ pierwszej instancji wnikliwie zbadał kwestię oddziaływania przedmiotowej inwestycji na wody podziemne, jak i ujęcia wód, co znalazło odzwierciedlenie na stronach 19-22 uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia. W celu zabezpieczenia środowiska gruntowo-wodnego Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie nałożył na inwestora obowiązek odprowadzania wód roztopowych i opadowych z projektowanej drogi ekspresowej do odbiorników uszczelnionymi

rowami lub zamkniętymi systemami kanalizacyjnymi, po wcześniejszym ich podczyszczeniu z zawiesiny i substancji ropopochodnych (warunki I.1.3.1 i I.1.3.2 z sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r.). W uzasadnieniu decyzji (str.19) organ pierwszej instancji wskazał, iż odbiornikami wód opadowych i roztopowych z projektowanej drogi będą: rzeki – Nidzica, Szreniawa i Dłubnia, istniejące ciek bez nazwy, rowy terenowe oraz rowy drogowe, krzyżujące się z projektowaną drogą ekspresową lub znajdujące się w jej pobliżu, a na odcinkach gdzie brak jest potencjalnych odbiorników, wody opadowe odprowadzane będą do projektowanych zbiorników chłonnych z retencją zbiornikową (zbiorników chłonno-odparowujących). Zbiorniki chłonne z retencją zbiornikową zastosowane zostaną w rejonie km 604+400, 631+700 oraz 637+520 projektowanej drogi ekspresowej. Natomiast w rejonie km 608+580, 610+850, 615+900, 618+490, 620+020, 622+620, 627+700, 634+100, 642+350 oraz 656+880 projektowanej drogi ekspresowej, dla spowolnienia odpływu wód opadowych, przewiduje się zastosowanie zbiorników retencyjnych przed wprowadzeniem wód do rowów terenowych, istniejących rowów drogowych, cieków terenowych oraz istniejącej kanalizacji na terenie miasta Krakowa. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w zreformowanych niniejszą decyzją pkt. I.1.3.1 oraz I.1.3.3. z sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia (pkt 6 i 7 sentencji przedmiotowej decyzji). Rowy otwarte odprowadzające wody opadowe i roztopowe z projektowanej drogi ekspresowej wykonane będą jako rowy trawiaste o uszczelnionym dnie i skarpach. Rowy uszczelnione zostaną iłem lub mieszanką iłu z gliną pod warstwą filtracyjną o grubości 30 cm wykonaną z mieszanki żwirowo-piaskowej. Wody roztopowe i opadowe z całego projektowanego odcinka drogi ekspresowej przed odprowadzeniem do poszczególnych odbiorników będą oczyszczane z zawiesiny i substancji ropopochodnych. Separatory substancji ropopochodnych oraz osadniki zawiesin zastosowane zostaną przed zbiornikami chłonno-odparowującymi oraz przed wszystkimi wylotami do wód powierzchniowych, a w przypadku, gdy przed wylotem projektowany będzie zbiornik retencyjny, to przed tym zbiornikiem. Jedynie wody opadowe i roztopowe odprowadzane z końcowego odcinka projektowanej drogi (km ok. 656+000 – 658+879) przed odprowadzeniem do kanalizacji miasta Krakowa oczyszczane będą wyłącznie w osadnikach. Nadmienić należy, iż wody opadowe i roztopowe przed wprowadzeniem do odbiorników będą podczyszczone w systemie rowów trawiastych lub w separatorach substancji ropopochodnych do poziomu 100 mg/l dla zawiesiny ogólnej oraz 15 mg/l dla substancji ropopochodnych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. 2014.1800), co zapewni dotrzymanie standardów jakości środowiska i odprowadzenie wód opadowych i roztopowych o stanie

lepszym, niż aktualnie odprowadzane wody roztopowe i opadowe z istniejącej drogi krajowej nr 7. Ponadto podkreślenia wymaga, iż przed odprowadzaniem wód opadowych i roztopowych z planowanej trasy S-7, jak również wykonaniem urządzeń wodnych, inwestor będzie zobligowany do uzyskania pozwolenia wodnoprawnego. W dokumencie tym właściwy organ określi m.in. wymagania jakościowe dla wód opadowych i roztopowych odprowadzanych z projektowanej trasy S-7 oraz nałoży na wnioskodawcę obowiązki z tym związane. Mając na uwadze powyższe zupełnie nieuzasadnionym staje się zarzut skarżących, w którym wywodzą oni, iż spływy wód opadowych i roztopowych z planowanej trasy ekspresowej zagrożą Głównym Zbiornikom Wód Podziemnym, przez tereny których przebiega projektowana droga S-7. Analogicznie za bezzasadny należy także uznać zarzut dotyczący uciążliwości związanych z odprowadzaniem wód opadowych i roztopowych z planowanej trasy na wysokości przejścia przez miejscowość Poradów, tj. na odcinku od ok. km 623+500 do ok. km 627+300. Jak wynika z informacji zawartych w raporcie oos (str. 199-204) oraz z analizy załącznika graficznego p.n. „mapa urządzeń ochrony środowiska dla wariantu 3” (TOM IV), system odprowadzania wód opadowych i roztopowych został zaprojektowany w sposób racjonalny, uwzględniający występujące na danym terenie uwarunkowania (przesuszenie terenu, niewielkie przepływy występujące w potencjalnych odbiornikach wód odprowadzanych z pasa drogowego). Inwestor zaznaczył jednak, że zaproponowane rozwiązania będą jeszcze weryfikowane na etapie projektu budowlanego, w oparciu o szczegółowe dane dotyczące uwarunkowań geologicznych terenu (charakter gruntów, poziom wody gruntowej). Mając na uwadze m.in. powyższe uwarunkowania, organ pierwszej instancji nałożył na wnioskodawcę obowiązek przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 i 10 *ustawy oos*. Zarzut odwołujących, iż uzasadnienie zawarte w decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. w zakresie obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny jest niepełne i nie kładzie nacisku na powtórne zbadanie wpływu inwestycji na stosunki wodne w strefie oddziaływania przedmiotowej trasy S-7, nie znajduje uzasadnienia w świetle analizowanej sprawy oraz uwarunkowań prawnych obligujących organ administracji do nałożenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny. Zgodnie bowiem z art. 82 ust. 1 pkt 4 *ustawy oos* organ w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedstawia m.in. stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 *ustawy oos*. Przesłanki określające, czym należy kierować się przy nakładaniu tego obowiązku, zostały wskazane w art. 82 ust. 2 ww. ustawy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji wskazał, iż z uwagi na rodzaj, skalę i

charakter przedsięwzięcia, jak również możliwość wystąpienia w trakcie projektowania zmian, co do przedstawionych wstępnych rozwiązań projektowych, zasadne jest nałożenie na inwestora obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny (str. 49-50 uzasadnienie decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r.). W tym miejscu nadmienić należy, iż nałożenie na inwestora obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny jest równoznaczne z koniecznością jej przeprowadzenia w pełnym zakresie, a nie tylko w stosunku do wybranych zagadnień. W konsekwencji oznacza to, że na etapie ponownej oceny oddziaływania planowanej trasy S-7 na środowisko powtórnie zostanie przeanalizowany wpływ zamierzonej inwestycji na poszczególne komponenty środowiska, w tym również na stosunki wodne w strefie jej oddziaływania. Odnosząc się natomiast do kwestii braku wnikliwej analizy wpływu planowanej trasy S-7 na ujęcie wody we wsi Poradów, wskazać należy, iż projektowana trasa nie będzie kolidować, ani z przywołanym ujęciem, ani z jego dawną strefą ochronną. Ponadto z formalnego punktu widzenia ujęcie wody podziemnej we wsi Poradów nie ma obecnie obowiązującej strefy ochrony ze względu na fakt, iż decyzja Starosty Miechowskiego, którą zostało ustanowione (decyzja z dnia 24 stycznia 2011 r., znak: RGR.6223-1/1/01), była wydana przed dniem 1 stycznia 2002 r. Zgodnie natomiast z art. 21 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. *o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 32, poz. 1590) strefy ochronne ustanowione przed dniem 1 stycznia 2002 r. wygasły z dniem 31 grudnia 2012 r. W związku z powyższym, w obecnym stanie prawnym, brak jest aktu prawnego obligującego inwestora do zabezpieczenia w sposób szczególny środowiska gruntowego na terenie ochrony pośredniej tego ujęcia wody. Niezależnie jednak od powyższego, raz jeszcze warto nadmienić, iż ze względu na zastosowanie na całym odcinku planowanej trasy S-7 szczelnego systemu odwodnienia oraz zapewnienie urządzeń podczyszczających odprowadzane wody roztopowe i opadowe przez wprowadzeniem do odbiornika do poziomów wskazanych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. *w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego*, eksploatacja planowanej trasy szybkiego ruchu nie będzie stanowiła zagrożenia dla ujęcia wody w Poradowie.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej wyjaśnienia, należy uznać, iż zarzuty podniesione w tym punkcie nie zasługują na uwzględnienie.

Ad.3.

Odwołujący wskazują na naruszenie art. 7 *kpa* w związku z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a i c, pkt 4, pkt 5 lit. b, pkt. 6, pkt. 7 i pkt. 15 *ustawy oos*, świadczące o naruszeniu zasady prawdy obiektywnej.

Odnośząc się do podniesionych powyżej kwestii, należy podkreślić, iż raport o oddziaływaniu na środowisko, jest jednym z kluczowych elementów oceny oddziaływania na środowisko i powinien zostać dołączony do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w zależności od rodzaju planowanego przedsięwzięcia, na różnych etapach postępowania. Zadaniem raportu jest określenie oddziaływania zamierzonej inwestycji na poszczególne elementy środowiska oraz ludzi przy uwzględnieniu przyjętych przez inwestora rozwiązań lokalizacyjnych, projektowych, technologicznych, technicznych i organizacyjnych. Należy zaznaczyć, że dla organu przeprowadzającego procedurę oceny oddziaływania na środowiska dokument ten z definicji stanowi podstawowe źródło informacji o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w fazie jego realizacji, eksploatacji lub użytkowania i likwidacji. Od szczególności, wiarygodności i jakości zawartych w nim danych będzie zależał przebieg oceny oddziaływania na środowisko, rodzaj rozstrzygnięcia (odrzućenie projektu inwestycyjnego bądź jego akceptacja) oraz zakres, rodzaj i charakter zidentyfikowanych oddziaływań oraz nałożonych w związku z nimi działań minimalizujących. Jednocześnie każdy raport powinien zawierać elementy wymienione w art. 66 *ustawy oos*. Należy jednak pamiętać, iż rodzaj i szczególność zawartych w raporcie danych zależy przede wszystkim od typu przedsięwzięcia, do którego odnosić się będzie ten dokument, a pośrednio od rodzaju decyzji, jaka zostanie wydana po określeniu uwarunkowań środowiskowych.

Biorąc pod uwagę powyższe, organ odwoławczy przeanalizował zgromadzoną w sprawie dokumentację, w tym raport sporządzony dla planowanej trasy S-7 na odcinku Moczydło-Kraków pod kątem jego zgodności z wymogami wynikającymi z *ustawy oos* i nie stwierdził niezgodności w tym zakresie. Podkreślenia wymaga, iż w trakcie procedury zakończonej wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie, mając na uwadze dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, pismem z dnia 3 czerwca 2014 r., znak: OO.4200.3.2014.ASu, wezwał inwestora do złożenia wyjaśnień i uzupełnienia raportu we wskazanym zakresie. W odpowiedzi inwestor przedłożył przy pismach z dnia 21 lipca 2014 r., znak: GDDKiA/O-Kr/I-2/jk/26/S7Mo-Kr/10/224/2014/8384 oraz 25 września 2014 r., znak: GDDKiA/O-Kr/I-2/mp/26/S7Mo-Kr/10/224/2014/10984, stosowne materiały. Organ pierwszej instancji biorąc pod uwagę obowiązek wynikający z jednej z naczelných zasad postępowania administracyjnego, jaką jest zasada prawdy obiektywnej ustanowiona w art. 7 *kpa*, wyczerpująco zbadal wszystkie okoliczności faktyczne związane z przedmiotową sprawą. Bazując na kompletnej dokumentacji, zgodnej z wymogami art. 66 *ustawy oos*, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie wydał decyzję z dnia 15 stycznia 2015 r., w której określił środowiskowe uwarunkowania dla

przedmiotowego przedsięwzięcia. W związku z powyższym organ odwoławczy nie ma podstaw, by stwierdzić, iż ww. decyzja została wydana przy braku solidnych podstaw merytorycznych, a w szczególności w oparciu o niekompleksowo sporządzony raport o oddziaływaniu na środowisko, a tym samym z naruszeniem dyspozycji art. 7 *kpa*. W ocenie organu drugiej instancji postępowanie wyjaśniające, przeprowadzone przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie, mające na celu rozszerzenie i uzupełnienie zagadnień merytorycznych w raporcie ooś, zostało przeprowadzone wnikliwie i szczegółowo.

Odpowiadając na zarzut dotyczący bazowania przy sporządzaniu dokumentacji sprawy, jak również przy jej rozpatrywaniu przez organy administracji, na mapach z ewidencji gruntów sporządzonych w latach 90-tych, organ odwoławczy wyjaśnia, iż inwestor, zgodnie z dyspozycją art. 74 ust.1 pkt 3 *ustawy ooś*, jest zobligowany do przedłożenia wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, poświadczonej przez właściwy organ kopii mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej obszar, na który będzie ono oddziaływać. Zgodnie z art. 24 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. *Prawo geodezyjne i kartograficzne* (Dz. U. 2015.520 j.t.), organem właściwym do udostępnienia informacji zawartych w operacie ewidencyjnym w formie wyrysów z map ewidencyjnych jest starosta. Organ ten udostępnia na wniosek podmiotu wyrysy z map ewidencyjnych jakie posiada w swoich zasobach kartograficznych.

Znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy kopie map ewidencyjnych zostały wydane inwestorowi przez Starostę Miechowskiego, Starostę Krakowskiego oraz Prezydenta Miasta Krakowa w okresie luty - marzec 2014 r. Jak wnika z adnotacji znajdujących się na kopiach map, wiele z nich zostało sporządzonych w latach 90-tych i wcześniejszych. Należy jednak podkreślić, iż skoro takie kopie map zostały udostępnione i uwierzytelnione przez kompetentne do tego organy, to nie ma podstaw, by ujmować im rangi, jako materiał dowodowy w niniejszej sprawie. Podnoszona przez skarżących kwestia dotycząca bazowania przez inwestora na starych mapach ewidencyjnych, co w następstwie rzutowało na ocenę wpływu planowanej trasy S-7 na mienie mieszkańców wsi Poradów (nieadekwatne do stanu istniejącego zestawienie ilościowe budynków przeznaczonych do wyburzenia w obrębie miejscowości Poradów) nie znajduje uzasadnienia w świetle wyjaśnień przedstawionych przez inwestora w piśmie z dnia 20 maja 2015 r., znak: O.KR.I-2.4110.1.2015.29-3.jk. Oszacowanie ilościowe budynków kolidujących z projektowanym przebiegiem trasy S-7, a w konsekwencji przeznaczonych do wyburzenia, zostało dokonane na podstawie zdjęć lotniczych wykonanych w 2012 r. W konsekwencji brak jest podstaw do podważania ich aktualności. Podkreślenia jednak wymaga, iż ze względu na dynamikę zmian zachodzącą w zakresie nowopowstającej zabudowy przy planowanej trasie S-7, zasadne będzie

zweryfikowanie tej kwestii na etapie ponownej oceny oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowisko, stanowiącej element postępowania w sprawie wydania decyzji inwestycyjnej tj. decyzji o zezwoleniu na realizację projektowanej inwestycji drogowej.

W kontekście podnoszonego przez odwołujących zarzutu w zakresie wadliwości przedstawionych w raporcie o oś analiz emisji hałasu, wskazania wymaga, iż organ odwoławczy przeanalizował przedstawioną w raporcie o oś analizę akustyczną dla projektowanej trasy S-7 i nie dopatrył się uchybień w tym zakresie. Jak wynika z dokumentacji sprawy na potrzeby wykonania prognoz dotyczących oddziaływania hałasu na środowisko przedmiotowej inwestycji przeprowadzono analizy dla dwóch horyzontów czasowych: roku 2015 i roku 2025. Analizy zostały wykonane dla czterech wariantów inwestycyjnych oraz dwóch wariantów skrzyżowania drogi S-7 z Aleją Solidarności w Krakowie. Prognozę równoważonego poziomu hałasu przedstawioną w raporcie o oś wykonano w oparciu o program SoundPLAN, (wersja 7.2, SoundPlan International LLC, USA). W przypadku oddziaływań akustycznych zostały wzięte pod uwagę takie rodzaje hałasu jak:

- hałas drogowy w oparciu o francuską metodę obliczeniową NMPB Routes-96 (Guide du Bruit),
- hałas pochodzący od pojazdów szynowych w oparciu o RMR(2002) 'Reken- en Meetvoorschrift ailverkeerslawaai 1996,

Przeprowadzone analizy uwzględniały następujące rodzaje dróg, kolei oraz linii tramwajowych:

- drogę S-7, ulicę Aleja Solidarności, wszystkie łącznice na węzłach drogowych, wszystkie drogi poprzeczne w przypadku budowy węzła w miejscu przecięcia z projektowaną drogą S-7,
- linie kolejowe nr 8 i 95 w miejscach przecięcia z projektowaną S-7 oraz w przypadku równoległego przebiegu do S-7, jak ma to miejsce w Krakowie,
- linie tramwajowe przebiegające wzdłuż Alei Solidarności oraz na kierunku Wzgórza Krzesławickie w rejonie węzła Kraków Grębałów.

Wykonanie prognoz hałasu programem SoundPlan wymagało wprowadzenia szeregu danych ruchowych, takich jak: natężenie ruchu, udział pojazdów lekkich i ciężkich oraz prędkość tych pojazdów, rodzaj nawierzchni drogowej. W prognozach uwzględniono także przestrzenne ukształtowanie terenu istniejącego, jak i projektowanego w otoczeniu analizowanego odcinka drogi S-7, na podstawie Numerycznego Modelu Terenu. W programie symulacyjnym na podstawie wykonanych osi 3D inwestycji wykonano projekt przestrzenny korpusu drogi uwzględniający nowy przebieg wysokościowy inwestycji S-7. Dokładne określenie położenia zabudowy w stosunku do źródeł hałasu odczytano z map topograficznych. Dane te zostały

zweryfikowane przy pomocy ortofotomap oraz wizji w terenie. W celu pełnego odzwierciedlenia środowiska w otoczeniu analizowanego odcinka drogi, w modelu akustycznym uwzględniono również lasy oraz zbiorniki wodne. Prognozy równoważnego poziomu dźwięku A wykonano na wysokości 4,0 m nad poziomem terenu.

Przedstawione w raporcie oś prognozy rozprzestrzeniania się hałasu na etapie eksploatacji projektowanej trasy S-7 wskazują na polepszenie klimatu akustycznego w miejscach, gdzie przebiega ona po starym śladzie drogi krajowej nr 7 po wykonaniu zabezpieczeń akustycznych, jak również na dotrzymanie standardów jakości środowiska w zakresie hałasu na terenach położonych w sąsiedztwie jej przebiegu po nowym śladzie. W miejscach lokalizacji zabudowy podlegającej ochronie akustycznej, w których poziom dźwięku przekraczał poziomy dopuszczalne określone w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. *w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku* (Dz. U. 2014.112 j.t.), zarówno w porze dziennej, jak i nocnej, zaproponowano zabezpieczenia akustyczne w postaci ekranów akustycznych w lokalizacjach i o parametrach wskazanych w pkt I.1.3.10 sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. Jak wskazano powyżej, forma i skala projektowanego przedsięwzięcia nie spowoduje ponadnormatywnego oddziaływania w zakresie emisji hałasu w miejscach występowania zabudowy mieszkaniowej, po zastosowaniu zabezpieczeń akustycznych, poza jednym miejscem (punkt Bud 21 – dz. nr 462/1 obręb Szczepanowice – km 629+780), w którym mamy do czynienia z oddziaływaniem skumulowanym z linią kolejową. Z uwagi jednak na niewielkie przekroczenia hałasu skumulowanego oraz specyfikę posadowienia ww. budynku, w punkcie V sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia, zobligowano inwestora do wykonania analizy porealizacyjnej, której wyniki pozwolą na porównanie ustaleń zawartych w raporcie oś i decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi w celu jego ograniczenia. Analiza ta, powinna zostać sporządzona po upływie 1 roku od dnia oddania obiektu do użytkowania i przedstawiona organowi w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania. W przypadku niedotrzymania standardów jakości środowiska inwestor będzie musiał zastosować odpowiednie dodatkowe zabezpieczenia, bądź w sytuacji, gdy standardy w środowisku nie będą mogły być dotrzymane, konieczne będzie podjęcie działań mających na celu utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Zasadność nałożenia na inwestora ww. obowiązku została powtórnie przeanalizowana na etapie postępowania odwoławczego. W efekcie przeprowadzonej analizy organ drugiej instancji uznał za konieczne utrzymanie w mocy tego zapisu, co znalazło odzwierciedlenie w sentencji niniejszej decyzji.

Na wysokości przebiegu planowanej trasy S-7 przez miejscowość Poradów zostały zaprojektowane do realizacji po stronie lewej dwa ekrany akustyczne: EL4 w km 624+603 – 624+743 oraz EL5 625+610 – 625+783, natomiast po stronie prawej trzy: EP8 624+454 – 624+872, EP9 w km 625+151 – 625+269 oraz EP10 w km 625+717 – 625+850. Zaplanowane do realizacji zabezpieczenia akustyczne zapewnią dotrzymanie standardów jakości środowiska w zakresie hałasu na terenie miejscowości Poradów w miejscach wymagających ochrony akustycznej. Podnoszona przez skarżących kwestia, iż ww. ekrany akustyczne zostały zaznaczone na „mapie uwarunkowań akustycznych” dłuższymi odcinkami niż wskazano w decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r., nie znajduje potwierdzenia w świetle analizy załącznika graficznego nr 6a „mapa uwarunkowań akustycznych po zastosowaniu zabezpieczeń dla wariantu III”, na którym w ocenie organu odwoławczego ekrany akustyczne zaznaczone są zgodnie z kilometrażem wskazanym w pkt I.1.3.10 sentencji zaskarżonej decyzji.

Nawiązując do zarzutu braku analizy oddziaływań skumulowanych projektowanej trasy S-7 z farmami wiatrowymi zlokalizowanymi w miejscowości Bukowska Wola, należy wskazać, iż zagadnienie to zostało przeanalizowane na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i znajduje odzwierciedlenie na str. 36-37 uzasadnienia zaskarżonej decyzji. W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż oddziaływania akustyczne od drogi i farmy wiatrowej nie powinny być łączone jako oddziaływania skumulowane z uwagi na różne metodyki wykonywania pomiarów hałasu generowanego przez te źródła.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego wadliwie przeprowadzonej w raporcie o oś analizy w zakresie kolizji planowanej trasy ekspresowej z istniejącą infrastrukturą techniczną, w tym nieujawnienia kolizji projektowanej drogi S-7 z:

- magistralą gazową zasilającą miasto Miechów zlokalizowaną w rejonie wiaduktu W16 w km 624+140,
 - siecią wodociągową i siecią energetyczną w rejonie wiaduktu W17 w km 624+933,
 - siecią wodociągową i siecią energetyczną w rejonie wiaduktu W18 w km 625+383 ,
- należy odwołać się do wyjaśnień inwestora przedłożonych przy piśmie z dnia 20 maja 2015 r., znak: O.KR.I-2.4110.1.2015.29-3.jk. W piśmie tym inwestor wskazał, iż istniejąca w rejonie projektowanej trasy S-7 infrastruktura techniczna została zinwentaryzowana w oparciu o wywiady branżowe uzyskane z właścicielami uzbrojenia terenu tj. gmin, zakładów gazowniczych, energetycznych, przedsiębiorstw komunalnych i wodociągowych. Ponadto na etapie opracowywania dokumentacji technicznej zostały zebrane także informacje o sieciach projektowanych oraz planowanych przedsięwzięciach inwestycyjnych związanych z budową bądź przebudową tego uzbrojenia. Na podstawie pozyskanych informacji na mapach sytuacyjnych

zostały wskazane miejsca, które będą wymagały przebudowy uzbrojenia terenu w zakresie ich kolizji z drogą ekspresową S-7. Zobrazowanie przewidzianych kolizji sieci z przebiegiem projektowanej trasy S-7 zostało przedstawione w załączniku graficznym nr 9 – „Mapa kolizji z sieciami” (TOM IV). Ponadto w załączniku nr 19 do raportu ooś zostało przedstawione tabelaryczne zestawienie przewidywanej do przebudowy infrastruktury towarzyszącej z podziałem na poszczególne rodzaje sieci. W nawiązaniu do fragmentów sieci, które zdaniem skarżących nie zostały uwzględnione w raporcie ooś, inwestor wyjaśnił, iż w stosunku do pierwszej z nich nie przewiduje jej przebudowy w tym rejonie, jedynie zabezpieczenie w rurze ochronnej. W stosunku do sieci wodociągowych i energetycznych zlokalizowanych w km 624+933 oraz w km 625+383 inwestor wyjaśnił, iż na podstawie informacji uzyskanych od gestorów sieci, ich przebudowy przewidziano odpowiednio: sieci wodociągowe w km 624+105 i w km 625+756, natomiast sieci energetyczne w km 625+140, km 625+250 oraz w km 625+750, co zostało wskazane w załączniku nr 19 do raportu ooś. W świetle przedstawionych powyżej informacji, jak również dokumentacji sprawy, brak jest podstaw, by zarzut skarżących podnoszony w tym zakresie uznać za zasadny. Niezależnie od powyższego należy mieć na uwadze, iż ostateczne usytuowanie oraz szczegółowe rozwiązania projektowe przebudowy infrastruktury technicznej kolidującej z projektowaną trasą S-7 będą przedstawione w projekcie budowlanym, po uzyskaniu aktualnych warunków technicznych i uzgodnień od dysponentów przedmiotowego uzbrojenia terenu.

W złożonych środkach zaskarżenia odwołujący podnoszą zarzut niewłaściwie przeprowadzonej analizy kolizji projektowanej trasy S-7 z drogami lokalnymi, polegającej m.in. na niewidocznieniu na załącznikach graficznych ciągów dróg dojazdowych oraz braku zapewnienia przejazdów gospodarczych m.in. w rejonie wsi Poradów i Parkoszowice w km:

- 624+140 – 624+700,
- 625+400 – 625+800,
- 626+000 – 627+400.

Odpowiadając na powyższy zarzut, konieczne jest odniesienie się do wyjaśnień inwestora przedłożonych przy piśmie z dnia 20 maja 2015 r., znak: O.KR.I-2.4110.1.2015.29-3.jk. Jak wynika z tych informacji, obsługa komunikacyjna terenów przyległych do planowanej drogi S-7 w rejonie miejscowości Poradów i Parkoszowice została zaplanowana w oparciu o istniejącą sieć dróg lokalnych oraz projektowane przejazdy gospodarcze oraz wiadukty umożliwiające przekroczenie przedmiotowej trasy ekspresowej. W km ok. 624+140 został przewidziany wiadukt w ciągu drogi S-7 nad drogą powiatową nr 1211K, w km ok. 624+725 zlokalizowany zostanie przejazd gospodarczy pod drogą S-7, w km ok. 624+933 zaprojektowany został wiadukt w ciągu drogi S-7 nad drogą gminną, w km ok. 625+383 – wiadukt w ciągu drogi S-7 nad drogą gminną,

natomiast w km ok. 625+762 – wiadukt w ciągu drogi S-7 nad drogą powiatową nr 1209K. Lokalizacja zaplanowanych do realizacji w ciągu projektowanej drogi S-7 przejazdów gospodarczych, wiaduktów i estakad została przedstawiona na załączniku graficznym (załącznik nr 1 do pisma z dnia 20 maja 2015 r.), natomiast ich przybliżone parametry wraz z orientacyjną lokalizacją zostały zestawione w tabeli stanowiącej załącznik nr 2 do pisma z dnia 20 maja 2015 r. Na tle przedstawionych powyżej wyjaśnień, należy uznać, iż zarzut skarżących podnoszony w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zajmując stanowisko w kwestii wskazywanego przez skarżących braku w raporcie o oś danych dotyczących rozwiązań technicznych i gabarytów projektowanych obiektów mostowych, przejść dla zwierząt, przepustów i estakad, wskazania wymaga, iż informacje w tym zakresie znajdują się w dokumentacji sprawy. W raporcie o oś, na stronach 435-440 przedstawiono zestawienie projektowanych przejść dla zwierząt ze wskazaniem ich planowanej lokalizacji dla każdego z wariantów oraz takich parametrów jak: długość, szerokość, wysokość oraz współczynnik względnej ciasnoty. Natomiast na str. 448-449 raportu o oś zawarto tabelaryczne zestawienie projektowanych zabezpieczeń mających na celu zapewnienie drożności korytarzy migracyjnych płazów. Ponadto w załączniku nr 2 do pisma z dnia 20 maja 2015 r., znak: O.KR.-I-2.4110.1.2015.29-3.jk, inwestor wskazał orientacyjną lokalizację i parametry (przybliżona długość oraz szerokość obiektu) przejazdów gospodarczych oraz wiaduktów zapewniających ciągłość istniejących dróg lokalnych. Zdaniem organu odwoławczego zawarte w dokumentacji sprawy informacje w powyższym zakresie były wystarczające do oceny możliwej skali oddziaływania tych obiektów na środowisko, jak również do oceny zasadności i skuteczności zaplanowanych działań minimalizujących efekt barierowy nowobudowanej drogi. Nadmienić jednak należy, iż parametry poszczególnych obiektów mostowych, przejść dla zwierząt, przepustów i estakad zostaną zweryfikowane na etapie ponownej oceny, której obowiązek przeprowadzenia został nałożony na inwestora w pkt III sentencji zaskarżonej decyzji. Wówczas, bazując na szczegółowych informacjach w zakresie technicznych aspektów realizacji przedsięwzięcia, ujętych w projekcie budowlanym, możliwe będzie zweryfikowanie zaleceń określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz opcjonalne dokonanie zmian w tym zakresie.

Co do zarzutu dotyczącego zgodności realizacji planowanego przedsięwzięcia z zapisami uchwały Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 27 lutego 2012 r. nr XVIII/303/12, w sprawie wyznaczenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Wyżyny Miechowskiej, organ odwoławczy ustosunkował się w dalszej części niniejszej decyzji, tj. w adnotacji do pkt 5.

W nawiązaniu do zarzutu dotyczącego niewystarczającego przedstawienia w raporcie oos opisu przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodjęcia przedsięwzięcia, należy uznać go za bezzasadny w świetle zgromadzonej dokumentacji sprawy. Na wstępie należy podkreślić, iż skutki niepodjęcia realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia należy traktować tożsamo ze stanem istniejącym, tj. funkcjonowaniem drogi krajowej nr 7 na odcinku od granicy województwa świętokrzyskiego i małopolskiego do Krakowa, jako posiadającej jedną dwukierunkową jezdnię o szerokości 7 m z obustronnymi poboczami utwardzonymi. Analiza raportu oos sporządzonego dla przedmiotowej inwestycji wykazała, iż zawiera on informacje dotyczące stanu istniejącego w odniesieniu do poszczególnych aspektów badanych w tym dokumencie, tj. prognoz natężenia i struktury ruchu (str. 40 raportu oos), hałasu (str. 46 raportu oos), emisji powietrza i klimatu (str. 142 raportu oos), wód powierzchniowych i podziemnych (str. 158 raportu oos), budowy geologicznej i pokrywy glebowej (str. 208 raportu oos), krajobrazu (str. 220 raportu oos), flory (str. 244 raportu oos), fauny (str. 303 raportu oos). W konsekwencji brak jest podstaw, by móc uznać, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia dyspozycji art. 66 ust. 1 pkt 4 *ustawy oos*.

W świetle podnoszonych przez skarżących zarzutów, dotyczących wadliwości merytorycznej raportu oos, wartym przywołania jest wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 2564/12, w którym stwierdzono, iż „Zastrzeżenia wobec przedłożonego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, aby nie były uznane za gólosłowne powinny zostać poparte na przykład ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu. Raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważenie jego ustaleń mogłoby nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujący równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora.” W przedmiotowej sprawie odwołujący ograniczyli się jedynie do wskazania, iż informacje zawarte w raporcie oos sporządzonym dla przedmiotowej inwestycji są niekompletne bądź niewystarczające. Skarżący nie przedłożyli jednak na poparcie swoich twierdzeń żadnych analiz czy ekspertyz, potwierdzających ich zarzuty względem tego dokumentu.

W dalszej części pkt 3 skarżący podnoszą zarzut dotyczący bezzasadnego powołania się przez organ pierwszej instancji w uzasadnieniu decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. na uchwałę władz samorządowych Gminy Miechów, rekomendującą do realizacji wariant III przebiegu planowanej trasy S-7, jako najbardziej korzystny z uwagi na uwarunkowania środowiskowe i techniczne, jak również zarzut bezpodstawnego wskazania, iż wariant III przedmiotowej

inwestycji został uwzględniony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Miechów. Odwołujący podkreślają, iż Burmistrz Gminy Miechów nie wyraził stanowiska w przedmiocie aprobaty dla realizacji projektowanej drogi S-7 w wariantcie III w postaci uchwały, a jedynie opinii, która nie może wywoływać skutków prawnych odpowiednich dla uchwały rady gminy. Ponadto skarżący wskazują, iż Gmina Miechów nie posiada uchwalonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a wzmianka o przebiegu planowanej trasy ekspresowej została zawarta jedynie w projekcie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Miechów, które nie ma jeszcze mocy prawnej. Odpowiadając na podniesione kwestie, należy mieć na uwadze, iż informacje we wskazanym powyżej zakresie zostały zawarte w części uzasadnienia decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r., w której znajduje się odniesienie do uwag i wniosków zgłoszonych przez społeczeństwo w toku postępowania. Organ pierwszej instancji odnosząc się do wniosku mieszkańców Poradowa w zakresie m.in. korekty przebiegu projektowanej trasy S-7 przez tę miejscowość wg wariantu IIIA (str. 40-41 uzasadnienia decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r.), który nie był poddany analizie w raporcie oś, przywołał wyjaśnienia przedłożone w tym zakresie przez inwestora. Podkreślenia jednak wymaga, iż podstawą nieuwzględnienia postulatu w zakresie korekty przebiegu trasy S-7 w rejonie Poradowa były uwarunkowania środowiskowe i techniczne przebiegu wariantu III oraz fakt, iż w analizach przeprowadzonych w raporcie oś nie został uwzględniony wariant IIIA. W ocenie organu odwoławczego przytoczenie przez organ pierwszej instancji ww. informacji, nie rzutuje na prawidłowość przeprowadzonej oceny oddziaływania przedmiotowej inwestycji na poszczególne komponenty środowiska, jak również na prawidłowość dokonania wyboru wariantu realizacyjnego. Nadmienić należy, że aprobata władz Miasta i Gminy Miechów dla konkretnego wariantu realizacyjnego planowanej trasy S-7 wyrażona, czy to w formie opinii, czy uchwały, daje jedynie pogląd na temat nastrojów miejscowej społeczności w zakresie przebiegu trasy S-7 przez tereny Gminy Miechów, jednak nie może w sposób bezpośredni determinować wyboru wariantu do realizacji. Analiza wariantowa musi zostać przeprowadzona w odniesieniu do poszczególnych komponentów środowiska (przyrodniczych, społecznych i ekonomicznych) i dopiero na tej podstawie może zostać wybrany wariant najkorzystniejszy, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Zawarta w uzasadnieniu decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. informacja w zakresie ujęcia przebiegu planowanej trasy S-7 w wariantcie III w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Miechów, w sytuacji gdy ma to miejsce jedynie w projekcie zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego tej gminy, także nie miała istotnego znaczenia w przeprowadzonym postępowaniu. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 80 ust. 2 *ustawy oś* wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach m.in. dla drogi publicznej,

którą niewątpliwie jest projektowana trasa S-7, nie wymaga wcześniejszego stwierdzenia zgodności lokalizacji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego metodyki prowadzenia badań na potrzeby sporządzenia raportu o oś organ odwoławczy wskazuje, iż nie można uznać go za zasadny. Na podstawie danych przyrodniczych, uzyskanych w wyniku prowadzonej w latach 2007, 2008, 2011 i 2012 inwentaryzacji, zidentyfikowano wyróżniające się pod względem przyrodniczym tereny na trasie projektowanej inwestycji i w jej sąsiedztwie (obszar badań obejmował bufor 550 m od osi drogi). Przedstawiony w raporcie o oś opis środowiska przyrodniczego, w tym zaprezentowane wyniki inwentaryzacji, pozwalają na ocenę oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na poszczególne elementy środowiska przyrodniczego oraz na sformułowanie konkretnych warunków minimalizujących, bądź kompensujących zidentyfikowany wpływ. Należy więc uznać, że został wypełniony wymóg określony w art. 66 ust. 1 pkt 2 *ustawy o oś*. Realizacja wymagań skarżących dotyczących zastosowania innej metodyki „do rozpoznawania niektórych gatunków zwierząt np. bezkręgowców (nie zastosowano pułapek Barbera)”, czy powtórzenia inwentaryzacji z uwagi na pojedyncze stwierdzenia powszechnie występujących gatunków, w ocenie organu drugiej instancji nie dostarczyłaby nowego materiału dowodowego, które wpłynęłyby w sposób istotny na rozstrzygnięcie w przedmiocie ustalenia warunków środowiskowych dla planowanego przedsięwzięcia.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej wyjaśnienia, organ odwoławczy uznał, iż zarzuty podniesione w punkcie 3 nie zasługują na uwzględnienie, gdyż nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiale dowodowym, a przez to nie mogą stanowić podstawy do uchylenia decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 15 stycznia 2015 r., znak: OO.4200.3.2014.ASu.

Ad.4.

Skarżący stoją na stanowisku, iż wariant III planowanej trasy ekspresowej został wybrany do realizacji bezpodstawnie. Odwołujący wskazują na szereg aspektów przemawiających na niekorzyść wybranego przebiegu projektowanej drogi S-7, zwłaszcza na odcinku przejścia przez miejscowość Poradów. Ponadto wywodzą, iż znacznie bardziej korzystniejszym rozwiązaniem, zwłaszcza pod względem społecznym, byłoby poprowadzenie planowanej trasy ekspresowej w wariantcie IIIA, który został wykluczony przez inwestora z puli wariantów możliwych do realizacji.

Odpowiadając na podniesione w tym punkcie zarzuty należy podkreślić, iż postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek

podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. *ustawy oos*). Zatem to inwestor proponuje warianty, w jakich może być zrealizowane przedsięwzięcie. Organ administracji w trakcie prowadzonego postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko bazuje na zaproponowanych przez inwestora wariantach. W sytuacji, gdy z przeprowadzonego postępowania, w którego zakres wchodzi również przeprowadzenie udziału społeczeństwa, wyniknie zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ administracji, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia, w drodze decyzji, zgody na realizację przedsięwzięcia (art. 81 ust. 1 *ustawy oos*). W przedmiotowej sprawie projektowana trasa S-7 była analizowana w czterech wariantach lokalizacyjnych (I, IA, II i III). Ponadto wariantowane były rozwiązania w rejonie Alei Solidarności w Krakowie (warianty 1, 2, 3 i 4) oraz w rejonie zabytkowego schronu amunicyjnego przy ul. Łowińskiego w Krakowie. Przeprowadzona analiza wykazała, iż wariantem najkorzystniejszym, z uwzględnieniem oceny wpływu planowanej inwestycji na poszczególne komponenty środowiska, w tym także na warunki życia lokalnej społeczności, jest wariant III z przejściem obiektem inżynierskim nad schronem amunicyjnym przy ul. Łowińskiego w Krakowie oraz rozwiązaniem kolizji z al. Solidarności w Krakowie wg wariantu 1. W celu wyboru wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, uwzględniającego zarówno kwestie przyrodnicze, społeczne i ekonomiczne została wykonana w raporcie oos analiza wielokryterialna, w której wykorzystano informacje i ustalenia dotyczące oddziaływania poszczególnych wariantów planowanej trasy S-7 na środowisko. Do porównania poszczególnych wariantów drogi ekspresowej na odcinku Moczydło – Kraków wykorzystano metodę AHP (ang. Analytical Hierarchy Process). W przeprowadzonej analizie, jako kryteria wpływu na poszczególne komponenty środowiska zostały uwzględnione następujące aspekty:

- oddziaływanie na krajowy system ochrony przyrody – w kryterium tym odniesiono się do powierzchni zajęcia pod realizację inwestycji obszarowych form ochrony przyrody;
- kolizje z chronionymi siedliskami przyrodniczymi - w kryterium tym odniesiono się do powierzchni zajęcia pod realizację inwestycji siedlisk przyrodniczych ujętych w Dyrektywie Siedliskowej;
- kolizje z chronionymi gatunkami roślin - w kryterium tym odniesiono się do ilości stanowisk roślin chronionych, znajdujących się w liniach zajętości;
- oddziaływanie na chronione gatunki zwierząt - w kryterium tym odniesiono się do ilości stanowisk zwierząt chronionych, znajdujących się w liniach zajętości;

- oddziaływanie na chronione gatunki ptaków w buforze 100 m - w kryterium tym odniesiono się do liczby stanowisk ptaków znajdujących się w buforze do 100 m od drogi;
- oddziaływanie na chronione gatunki płazów w buforze 100 m - w kryterium tym odniesiono się do liczby stanowisk płazów znajdujących się w buforze do 100 m od drogi;
- uciążliwość robót budowlanych – kryterium to określono na podstawie kosztów przewidywanych do poniesienia w związku z wykonywaniem nasypów i wykopów oraz ich wzmocnieniem;
- powierzchnie ekosystemów leśnych przecinanych przez drogę – w kryterium tym odniesiono się do powierzchni terenów leśnych zajmowanych pod realizację inwestycji;
- oddziaływanie na wody podziemne - w kryterium tym odniesiono się do powierzchni GZWP, zajmowanych pod realizację inwestycji;
- oddziaływanie na gleby - w kryterium tym odniesiono się do powierzchni gleb chronionych, zajmowanych pod realizację inwestycji;
- oddziaływanie w zakresie ponadnormatywnego hałasu – w kryterium tym odniesiono się do liczby budynków chronionych akustycznie, znajdujących się w zasięgu ponadnormatywnego hałasu przed zastosowaniem ekranów akustycznych;
- oddziaływanie na dobra materialne - w kryterium tym odniesiono się do liczby wyburzeń w związku z realizacją inwestycji.

Z przeprowadzonej analizy jednoznacznie wynika, iż najkorzystniejszym dla środowiska jest wariant III planowanego przedsięwzięcia, który po zastosowaniu działań minimalizujących, w najmniejszym stopniu będzie oddziaływał na poszczególne komponenty środowiska.

W toku postępowania pierwszoinstancyjnego Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie dokonał analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i na jej podstawie uznał zasadność realizacji wariantu zaproponowanego przez inwestora, tj. wariantu III, biorąc pod uwagę jego oddziaływanie zarówno na środowisko, jak i na warunki życia lokalnej społeczności. Na podstawie analiz przeprowadzonych w raporcie o oś na środowisko, organ pierwszej instancji określił oddziaływania i zagrożenia związane z realizacją i eksploatacją przedmiotowego przedsięwzięcia i na tej podstawie zobligował inwestora do zastosowania określonych środków zapobiegawczych i minimalizujących potencjalne negatywne oddziaływania na etapie realizacji i eksploatacji przedmiotowej trasy ekspresowej, co znalazło odzwierciedlenie na stronach 2-15 sentencji zaskarżonej decyzji.

Na etapie ponownego rozpatrywania sprawy, organ odwoławczy raz jeszcze przeanalizował działania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie w przedmiocie oceny wariantowej przedmiotowego przedsięwzięcia i nie dopatrzył się żadnych uchybień w tym

zakresie. W ocenie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska organ pierwszej instancji we właściwy sposób dokonał analizy w zakresie, który wariant przedsięwzięcia jest optymalny z punktu widzenia wymagań ochrony środowiska, w tym racjonalnego korzystania z jego zasobów, gdzie granice wyznacza zasada zrównoważonego rozwoju, a więc integrowanie działań politycznych, gospodarczych i społecznych z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności i na tej podstawie zatwierdził do realizacji wariant III planowanej trasy S-7.

Odnosząc się do postulatu skarżących, iż znacznie bardziej korzystnym rozwiązaniem, zwłaszcza pod względem społecznym, byłoby poprowadzenie planowanej trasy ekspresowej w wariantcie IIIA, należy podkreślić, iż kwestia ta była podnoszona przez mieszkańców wsi Poradów na etapie postępowania prowadzonego przez organ pierwszej instancji. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie ustosunkował się do tego zagadnienia w uzasadnieniu decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. na str. 39-40. W tym miejscu nadmienić należy, iż wariant IIIA, o którym wspominają odwołujący, był rozpatrywany przez inwestora we wstępnej fazie projektowania przebiegu planowanej trasy S-7 na odcinku Moczydło – Kraków, jednak ze względu na bardziej niekorzystne oddziaływanie na środowisko w porównaniu do wariantu III (m.in. zwiększenie ilości robót ziemnych, budowa nasypów o wysokości nawet 25 m, konieczność wyburzeń budynków w miejscowościach Kalina Rzędziny, Kalina Mała, Kalina Wielka, Parkoszowice, a tym samym przesunięcie konfliktów społecznych i protestów na te tereny, zniszczenie jednej z enklaw obszaru Natura 2000 Poradów PLH120072 - zniszczeniu uległaby powierzchnia 0,55 ha, co przy powierzchni obszaru wynoszącej 11,3 ha powodowałoby zniszczenie 4,8 % tego obszaru, likwidacja ujęcia wody w Poradowie), nie został wskazany do dalszych analiz. W efekcie na etapie ubiegania się przez inwestora o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej trasy ekspresowej, nie był on uwzględniony jako racjonalny wariant alternatywny. Z racji związania organu pierwszej instancji wnioskiem inwestora, wariant ten nie mógł być poddany ocenie oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla trasy S-7 na odcinku Moczydło – Kraków. W świetle wyników oceny oddziaływania wariantu III projektowanej drogi ekspresowej na poszczególne komponenty środowiska oraz braku jego znaczącego negatywnego oddziaływania, organ pierwszej instancji nie miał instrumentów prawnych umożliwiających mu dokonanie zmiany wariantu realizacyjnego.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, należy uznać, iż zarzuty podniesione w zakresie wariantowania przedmiotowej inwestycji oraz podważające zasadność wyboru wariantu III do realizacji, są nietrafione i nie zasługują na uwzględnienie.

Ad.5.

Krzysztof Krawczyk oraz Piotr Król domagają się korekty przebiegu planowanej drogi S-7 na wysokości nieruchomości stanowiących ich własność. Odwołujący nie zgadzają się na wyburzenie budynków i wywłaszczenie terenu pod projektowaną trasę szybkiego ruchu. Dodatkowo Piotr Król wskazuje, iż planowana droga będzie bardzo znacząco ingerować w walory przyrodnicze okolicy (Obszar Chronionego Krajobrazu Wyzyny Miechowskiej), a emisja zanieczyszczeń powietrza i hałasu będzie negatywnie oddziaływać na środowisko.

Odnosząc się do ww. zarzutów, na wstępie wskazać trzeba, iż organ ochrony środowiska nie posiada kompetencji uprawniających go do wprowadzania zmian koncepcyjnych w przedsięwzięciu stanowiącym przedmiot oceny oddziaływania na środowisko, o co niewątpliwie wnioskuje skarżący, domagając się korekty przebiegu planowanej drogi S-7. Należy mieć na uwadze, iż postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu podejmującego realizację przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 *ustawy o.o.s.*). Zatem należy uznać, iż to inwestor proponuje warianty, w jakich może być zrealizowane przedsięwzięcie. Rolą organu ochrony środowiska jest natomiast ocena zaproponowanych rozwiązań pod kątem warunków i wymagań środowiskowych. Organ, analizując dokumentację zgromadzoną w trakcie prowadzonego postępowania, w tym raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, wskazuje wariant dopuszczony do realizacji i określa dla niego warunki, których spełnienie pozwoli na ochronę środowiska w zasięgu bezpośredniego oddziaływania planowanej inwestycji. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt II OSK 2516/10, w którym wskazano, iż „(...) rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest ocena dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o którego zakresie decyduje wnioskodawca. (...) organ, nie posiada kompetencji do rozstrzygania w zakresie zaproponowanych rozwiązań technicznych, komunikacyjnych, objętej wnioskiem inwestycji drogowej czy też jej przebiegu. Poddaje własnej ocenie z zakresu ochrony środowiska skonkretyzowaną we wniosku inwestycję, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja, opierając się na wynikach raportu oceny oddziaływania na środowisko opracowanego dla inwestycji o określonych parametrach technicznych.” W przedmiotowej sprawie organ ochrony środowiska dokonując oceny przedmiotowego przedsięwzięcia i wskazując wariant do realizacji, wziął pod

uwagę nie tylko jego oddziaływanie na środowisko przyrodnicze, ale w myśl zasady zrównoważonego rozwoju, wyrażonej w art. 3 pkt 50 ustawy *Prawo ochrony środowiska*, w związku z art. 1 ust. 1 pkt 1 przywołanego aktu prawnego, uwzględnił wszystkie aspekty jego oddziaływania w tym społeczne, ekonomiczne i techniczne. W efekcie przeprowadzonych ustaleń, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie wyraził zgodę na realizację wariantu III przebiegu planowanej trasy S-7 z przejściem obiektem inżynierskim nad schronem amunicyjnym przy ul. Łowińskiego w Krakowie oraz rozwiązaniem kolizji z al. Solidarności w Krakowie według wariantu 1. W toku dokonanej oceny organ pierwszej instancji przeanalizował także kwestię związaną z wyburzeniami budynków kolidujących z projektowaną drogą ekspresową w każdym z wariantów. Dokonana ocena jednoznacznie wykazała, że w wariantcie III nastąpi najmniejsza liczba wyburzeń obiektów budowlanych, co świadczy jedynie o zasadności dokonanego wyboru.

W kontekście ingerencji przedmiotowej inwestycji w walory przyrodnicze obszaru, w tym w wyznaczony uchwałą Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 27 lutego 2012 r. nr XVIII/303/12, Obszar Chronionego Krajobrazu Wyżyny Miechowskiej, należy wskazać, iż przedmiotowa droga ekspresowa jest inwestycją celu publicznego (zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. *o gospodarce nieruchomościami* Dz. U. 2014.518 j.t.). W konsekwencji jej realizacja jest zwolniona, na podstawie art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz. U. 2013.267 j.t.), z zakazów określonych w § 3 ww. uchwały. Niemniej jednak z racji ingerencji projektowanej trasy ekspresowej w ten Obszar oraz mając na uwadze jego przyrodnicze cele ochrony, jak również walory krajobrazowe, w sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r. organ pierwszej instancji nałożył na inwestora szereg obowiązków mających za zadanie zminimalizować negatywne oddziaływanie projektowanej inwestycji na te elementy. W celu zminimalizowania negatywnego oddziaływania wizualnego drogi na krajobraz, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie zawarł w pkt. I.1.3.14, I.1.3.19-I.1.3.21 sentencji zaskarżonej decyzji, zapisy dotyczące łagodzenia nachyleń górnych części skarp głębokich wykopów, unikania wysokich nasypów o znacznych długościach, przesłaniania dominujących, sztucznych elementów drogi zielenią maskującą, odpowiedniego doboru kolorystyki tych elementów (np. ekranów akustycznych), jak i odpowiedniej formy architektonicznej obiektów budowlanych związanych z tą drogą. Zaplanowane w obrębie pasa drogowego zadrzewienia i zakrzewienia, wszędzie tam gdzie pozwolą na to rezerwy terenu, spowodują zmniejszenie kontrastu pomiędzy nowym obiektem drogowym, a terenami niezabudowanymi. Poza tym przyczynią się one do urozmaicenia krajobrazu, w którym przeważa zagospodarowanie rolnicze. Ponadto w celu zapewnienia trwałości ekosystemu Obszaru Chronionego Krajobrazu Wyżyny Miechowskiej, zgodnie z zapisami uchwały z dnia 27 lutego

2012 r., organ pierwszej instancji zobligował inwestora do budowy przejść dla zwierząt o określonych parametrach (pkt. I.1.3.22 – I.1.3.23. sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r.) w miejscach stwierdzonej migracji. Działania te przyczynią się do wypełnienia ustalenia zawartego w ww. uchwale, a związanego z koniecznością utrzymywania i tworzenia leśnych korytarzy ekologicznych. Dodatkowo w celu zweryfikowania działań mających na celu minimalizację wpływu projektowanej trasy S-7 na krajobraz Obszaru Chronionego Krajobrazu Wyżyna Miechowska, organ pierwszej instancji nałożył obowiązek ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, w ramach której konieczne będzie powtórne przeanalizowanie tej kwestii (pkt III sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015 r.).

Analiza wpływu planowanego przedsięwzięcia na jakość powietrza atmosferycznego została przedstawiona na str. 142-158 raportu o.o.s. Prognozy w zakresie zanieczyszczeń powietrza zostały przeprowadzone dla dwóch horyzontów czasowych, tj. roku 2015 i 2025. Analizy zostały wykonane dla czterech wariantów inwestycyjnych oraz dwóch wariantów krzyżowania się drogi S-7 z Aleją Solidarności w Krakowie. Z przeprowadzonych badań wynika, iż eksploatacja planowanej trasy ekspresowej nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnych poziomów zanieczyszczeń powietrza poza pasem drogowym, do którego inwestor zapewni sobie tytuł prawny. Organ pierwszej instancji mając na uwadze, iż etap budowy przedmiotowej inwestycji będzie wiązał się z czasową i lokalną emisją zanieczyszczeń pyłowo-gazowych, nałożył na inwestora szereg obowiązków, mających na celu zminimalizowanie czasowego negatywnego oddziaływania projektowanej trasy ekspresowej. W sentencji zaskarżonej decyzji Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie zawarł zapisy dotyczące m.in. wyposażenia samochodów przewożących materiały pyłące lub emitujące gazy w zabezpieczenia mające na celu ograniczenie emisji niezorganizowanej (pkt I.1.2.13), zraszania dróg dojazdowych i technologicznych podczas prowadzenia robót ziemnych i montażowo-budowlanych powodujących wzmożone pylenie (zwłaszcza w okresie bezdeszczowym) (pkt I.1.2.14), jak również utrzymywania dróg dojazdowych w stanie ograniczającym pylenie (pkt I.1.2.15). Zastosowane środki minimalizujące przyczynią się do obniżenia uciążliwości związanych z emisją zanieczyszczeń pyłowo-gazowych do powietrza na etapie budowy przedmiotowej inwestycji.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego negatywnego oddziaływania projektowanej trasy ekspresowej na klimat akustyczny w jej sąsiedztwie, organ odwoławczy wskazuje, iż kwestia ta została przeanalizowana w we wcześniejszej części niniejszego rozstrzygnięcia, tj. w adnotacji do pkt 3.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia, należy uznać, iż zarzuty dotyczące negatywnego wpływu przedmiotowej inwestycji na walory przyrodnicze okolicy projektowanej trasy S-7,

głównie na Obszar Chronionego Krajobrazu Wyżyny Miechowskiej, jak również na klimat akustyczny oraz stan jakości powietrza, są bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe, jak również fakt, iż kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję można wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w terminie 30 dni od dnia otrzymania.

Otrzymują:

1. Piotr Król, Kalina Mała 91, 32-200 Miechów;
2. Krzysztof Krawczyk, Wola Więclawska 7, 32-091 Michałowice;
3. Michał Adamiak – pełnomocnik Doroty Porzucek- ul. Grażyny 15 lok. 129, 02-548 Warszawa;
4. Grzegorz Marynka, Poradów 50, 32-200 Miechów;
5. Monika Marynka, Poradów 50, 32-200 Miechów;
6. Anna Jawor, Poradów 49, 32-200 Miechów;
7. Artur Jawor, Poradów 49, 32-200 Miechów;
8. Jolanta Kardas, os. Sikorskiego 16/6, 32-200 Miechów;
9. Rafał Saski, Poradów 32, 32-200 Miechów;
10. Andrzej Śliwa, Poradów 28, 32-200 Miechów;
11. Joanna Malinowska, Poradów 30, 32-200 Miechów;
12. Tomasz Pycia, Poradów 34 A, 32-200 Miechów;
13. Andrzej Sokołowski, Poradów 36, 32-200 Miechów;
14. Izabela Ligawiec, Poradów 13 A, 32-200 Miechów;
15. Stanisława Podstawa, Poradów 10 A, 32-200 Miechów;
16. Krzysztof Patrzalek, Poradów 6, 32-200 Miechów;
17. Adam Włodarczyk, ul. Taborowicza 135, 32-200 Miechów;
18. Krzysztof Wilk, Góry Miechowskie 7 A, 32-222 Raclawice;
19. Grażyna Borkowska, Poradów 17 A, 32-200 Miechów;
20. Józef Borkowski, Poradów 17 A, 32-200 Miechów;
21. Krystyna Krupa, Poradów 15, 32-200 Miechów;
22. Edyta Włodarczyk, ul. Mickiewicza 8/12, 32-200 Miechów;
23. Artur Bętkowski, ul. Kopernika 47, 32-200 Miechów;
24. Artur Borkowski, Poradów 17 A, 32-200 Miechów;
25. Tomasz Pałasiński – pełnomocnik inwestora - Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Krakowie, ul. Mogiłska 25, 31-542 Kraków;
26. Pozostałe strony – zgodnie z art. 49 ustawy *kodeks postępowania administracyjnego*;
27. a/a

Do wiadomości:

- Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie;